Platmenagen

Plat' Menagen. Klods Hans' Stambog.

Udkom 1902-10.

1908 udkom også et uddrag med titlen Den lille Platmenage.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0202/sknr202844.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Platmenagen

TIK-TAK

er i Aar

Julehefternes Clou

Elegant og fornemt

STAR

Barber Dem selv med

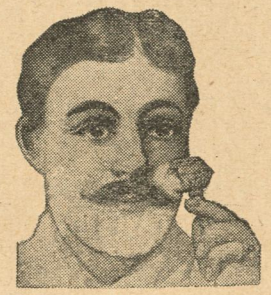

„Star" Barbermaskinen

og benyt

Colgate's Barber Sæbe i Nikkel Daase.

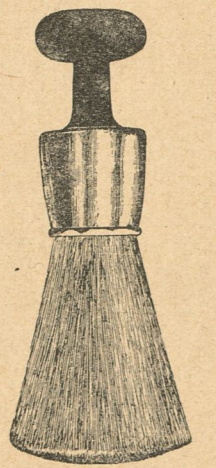

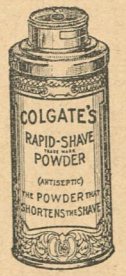

Colgates Rapid Barberpulver i Daaser.

Rapid Barberkost
(fælder ikke)

Colgate's Tjære Sæbe mod Skæl og Udslæt.

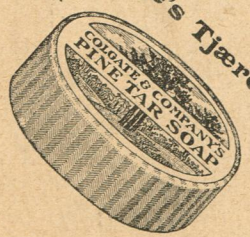

Colgate's Pudder i Daaser

Hindrer Huden i at sprække.

Bruges efter Barbering.

COLGATE

Faaes hos alle større Instrumentmagere, Isenkræmmere, Specialforretninger samt Parfumerier.

En gros Depot: **Colgate & Co. Kejsergade 2, København.**

Kendte Københavnere paa Rulleskøjter

Besøg Rulleskøjtebanen i Tivoli

Fem og tredive for fem og tyve, femten for ti
er Prisen for den Cigaret, han kan li,
men saa er han ogsaa glad og tilfreds
naar han ryger *Bogdanoff 67*.

Naar en Mand vil gøre sin Kone go',
saa køber han *Bogdanoff Nr. 2*,
man ser hende glad ham om Halsen flyve,
den koster halvtreds for fem og tyve,

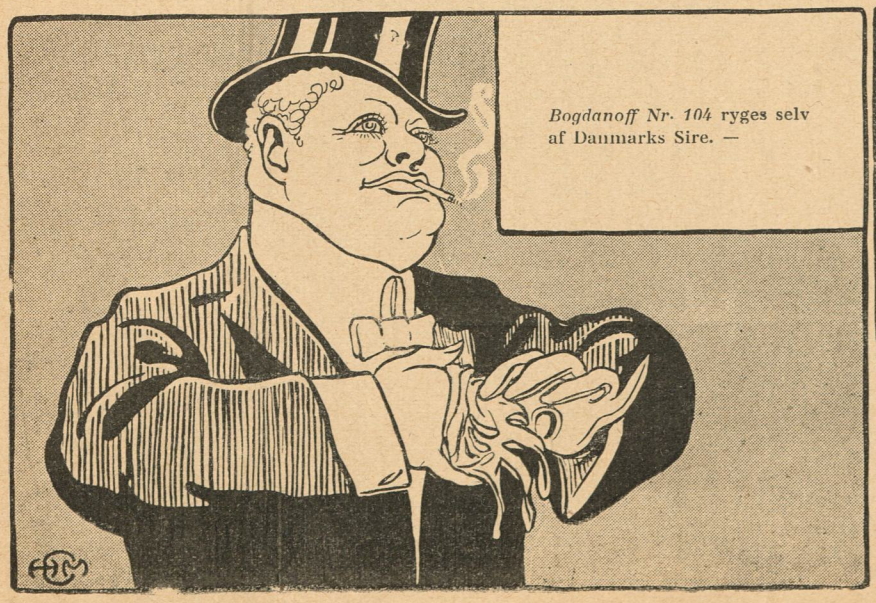

Bogdanoff Nr. 104 ryges selv
af Danmarks Sire. —

Bogdanoff 87 er li' saa kendt
som denne Mand er insolvent.

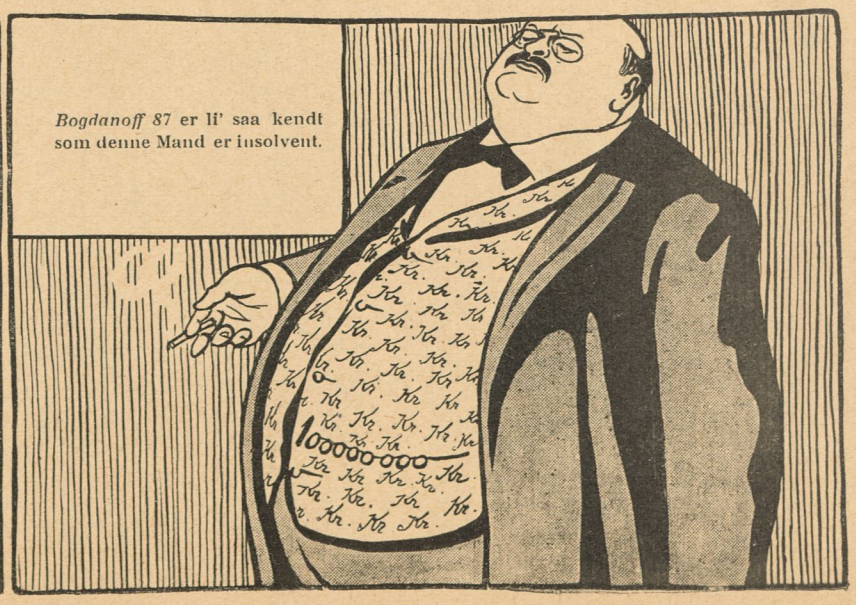

PLATMENAGEN 1909:

TEKST: JOHANNES DAM
TEGNINGER: VALDEMAR ANDERSEN, SVEN BRASCH, RASMUS CHRISTIANSEN, AXEL NYGAARD OG EIGIL PETERSEN

»Platmenagen«, som nu gaar ind i sin Gud ved hvilken Aargang — vi ved selvfølgelig godt hvilken, men skal nok vogte os for at røbe det i denne jubilæumssvangre Periode — »Platmenagen«, siger vi, er et Slags Supplement til »Biografisk Leksikon« og det af Johannes Madsen og Kronprins Christian redigerede Prægtværk: »Danmarks Land og Folk, dets Riddere, Præster, Skomagermestre og andre betydelige Mænd«.

Den, som vil kende sin Tid og dens Foregangsmænd, behøver blot at slaa op i »Platmenagen«. Der vil næppe findes nogen Person, der har gjort sig fortjent af Samfundet, som ikke har faaet sin Anerkendelse, og denne Anerkendelse vil i Fremtiden, da de fleste andre ydre Anerkendelser er bortfaldne, blive endnu mere eftertragtet end hidtil.

At komme i »Platmenagen« er saaledes nu omtrent det samme som i tidligere Tid at blive dekoreret.

Det er da ikke mere end ret og billigt, at man ogsaa fremtidigt vil kunne opnaa denne offentlige Anerkendelse imod en passende Godtgørelse. Til Vejledning tjener da, at man kan blive tegnet i »Platmenagen« af Rasm. Christiansen eller Vald. Andersen for 500 Kr., Axel Nygaard gør det for 400, men da han bruger nogen Tid om det, er der en Mulighed for, at Billedet ikke mere ligner, naar det bliver færdigt. Sven Brasch tager kun 200, naar Billedet ikke skal ligne, ellers det dobbelte, og Eigil Petersen tegner overhovedet ikke gærne Folk, der har Raad til at betale.

Man kan ogsaa mod Godtgørelse blive fri for at komme i »Platmenagen«, men herom maa man henvende sig direkte til Forlaget. Man kan købe sig fri for et enkelt Aar eller i Abonnement, pr. 10 Aar gives 25 Procent Rabat.

Platmenagen 1909

CITYFORLAGET

Jeg ved et Folk i det høje Nord,
som vokser saa rart i det stille —
jeg kender hvert Sted, hver Mand, hvert Ord
igen, fra da jeg var lille.
De samme Sange, min Moder kvad,
min Kone og Datter nu nynner,
de Fraser, min Bedstefar slugte glad,
dem propper jeg i mine Sønner.

Der lever to og en halv Million
som *er til* — og slet intet andet —
til Gengæld er der en lille Portion,
som „bærer“ og „højner“ Landet.
Et Hundrede Mennesker virker dèr
for Almenvellet alvorlig —
men de dummer sig Gudskelov ogsaa hver
mindst hundrede Gange aarlig.

Den danske Folkedans præsenteres i London af udsøgte Dansere for et glimrende Selskab af det engelske Aristokrati.

Jeg ved ikke, af hvilken Grund Industriforeningen har foretrukket mig for Guildal, medmindre det skulde være for min Talegavers Skyld.

MAX BALLIN
Garver

Det tror Pokker, De har jo ogsaa *Mundlæderet* til Fabrikspris.

*

Da jeg har gjort mig det til Opgave at protestere alle Ministrene væk efterhaanden, vilde Statskassen spare mange Pensioner, hvis Ministerierne kom til at bestaa af nogle færre Personer.

Westenholz,
Godsejer

Tværtimod, der burde da være mindst 11. De alene kan jo spørge om mere end 10 kan svare paa.

Det var virkelig Synd, at Østerbros Teater bød »De unge Dramatikere« en saa primitiv Scene, hvor Skuespillerne slet ikke kom til deres Ret. Stellan Rye skal jo ligefrem have været ganske *ovenud*.

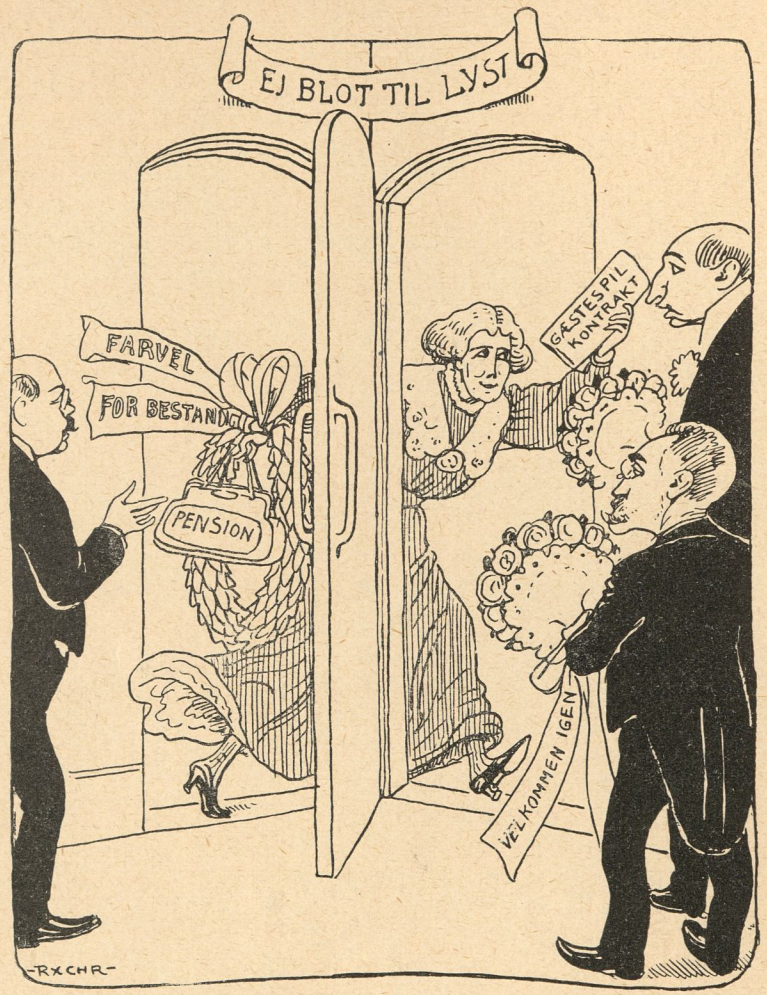

At gaa af med Pension er som at gennemgaa en Foryngelseskur. Flere Aar efter min Afsked har jeg nu debuteret som Gæst paa det kongelige Teater, og Mantzius har spaaet mig en smuk Fremtid. Hvilken Vending ved Guds Forelse!

Betty Hennings

Ja, der kan man sandelig se: Krukken gaar saa længe paa Pension, til den vender 30 Aar yngre hjem.

*

— Man kan sige hvad man vil om Zahle, men det varsler godt for hans Selvstændighed, at hans Kone er Stenografassistent i Rigsdagen.
— Hvorfor det?
— Jo, for hun er da vist den eneste Ministerfrue, der har lært at tie stille, mens hendes Mand taler.

Hvor Folket dog er utaknemmeligt! Fra min tidligste Ungdom har jeg uddannet mig til Regent for Hellenerne, og nu synes hele mit Arbejde at være spildt.

Constantin,
Kronprins af Grækenland

Trøst Dem, Deres Højhed, hvor mange har ikke her hjemme spildt deres Ungdom paa at lære Græsk til ingen Nytte?

*

— Det saa ikke saa godt ud, at »Politiken« havde store Kaffeannoncer paa sin Løbeseddel om Ministeriet *Zahle*. De havde været mere paa sin Plads den Gang, da *Charles Brun* blev sendt retur til Aalborg.
— Hvorfor det?
— Jo, for det var da en god Nyhed for *Madam Brun*.

*

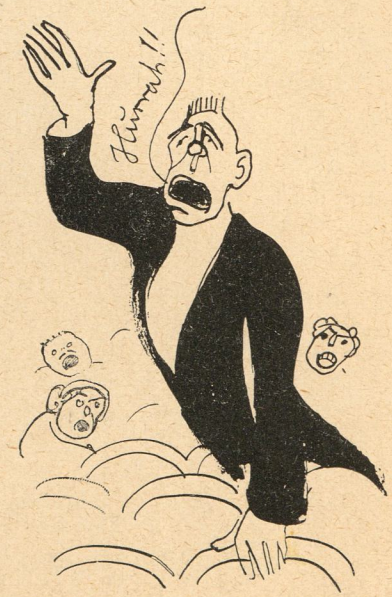

I Betragtning af min alsidige Virksomhed paa alle kulturelle Omraader finder jeg det højst besynderligt, at Hr. Zahle ikke tilbød mig Kultusministerporteføljen.

Vilh. Andersen,
Professor

De vilde unægtelig have været en Garanti for Ministeriets *Leve*-Dygtighed.

Mellem Rigsdags-Sæsonerne

— Naa, Per Søren, nu skal I hjem!
— Aa, ka' je' itte bli'e sittende det Øjeblik, te vi ska' ing igen?

Kuponbilletter

Mellem Casino, Folketeatret, det ny Teater, Røde Kros Teater, Østerbros Teater, den frie Scene, Dansk Folkescene, Tivolis Varieté, Operetten, Unge Dramatikeres Teater og den dramatiske Forening »Glasøjet« paa den ene Side og Højres Arbejder- og Vælgerforening, Propforeningen P., Foreningen imod Larm og Støj, Hundeklippernes Forbund og Foreningen af Plejemødre, hvis Plejebørn er døde under uheldige og for dem selv meget ubehagelige Omstændigheder, paa den anden Side — er der, efter hvad vi erfarer, afsluttet en Overenskomst, i Følge hvilken Foreningernes Medlemmer kan faa Kuponer til de respektive Teatres Forestillinger.

Systemet, der er simpelt og klart for enhver, der har en Smule Erfaring i Benyttelse af Sekstant og Logaritmetabel, er i Korthed følgende:

Billetter til ordinær forhøjet Pris, der giver Adgang til nedsat Pris samt til fri Garderobe (dog ikke Vask af Manchetlinned) paa de Søgnedage, der ikke falder paa nogen af Folkekirkens Helligdage, samt til Eftermiddagsforestillinger udenfor Spisetiderne, kan faas med en Rabat af 25 Procent til ethvert af Teatrene, dog saaledes, at Billetter til Casino giver Adgang til Folketeatret, medens Billetter til Dagmarteatret giver Adgang til Paladshotellets Beethovensal i næste Sæson, Billetter til Røde Kro giver fri Kørsel for Tilskadekomne samt frit Hospital i indtil 9 Maaneder, saafremt de i Tide forudbestilles ved en af Københavns Mælkeforsynings Vogne eller hos en af Frelsens Hærs autoriserede Skopudsere.

Billetter til Balkonen gælder — mod en Forhøjelse af 50 Procent — ogsaa til Galleriet, og kan der ved Indgivelse af Ansøgning til Teatrenes Direktioner faaes Kort, der giver Adgang for Hunde og Barnevogne samt Spisekort til Kvindernes Køkken. Billetter, der er købt til forhøjet Pris, kan mod Erlæggelse af 25 Øre ombyttes med andre Billetter til nedsat Pris, og samtlige Billetter gælder tillige som Legitimation ved Benyttelsen af en af Taksamotor-Kompagniets Luksusbiler paa Vej til Teatret.

I Tilfælde af en Teaterdirektørs Fallit eller en Skuespillerindes Omvendelse til Muhamedanismen kan Adgang til Auktionen over Vedkommendes Indbo faas ved Afstempling af tidligere købte Billetter til et hvilket som helst Teater.

Personer, der ikke er Medlemmer af nogen Forening, maa skaffe sig Adgang paa den gamle Maade ved Hjælp af Bladenes Frikort.

Adgang til Teatrene til ordinær Pris kan kun faas i ekstraordinære Tilfælde og kun, naar Platmenagen for 1909 medbringes.

Folkets A. C.

Udviklingslæren
bekræfter sig atter:
Folkets Søn er Fa'ren
til Dollarkongens Datter!
Tænk, for Proletaren
en Skæbne saa trist:
Pigebarnet ender
som Kapitalist.

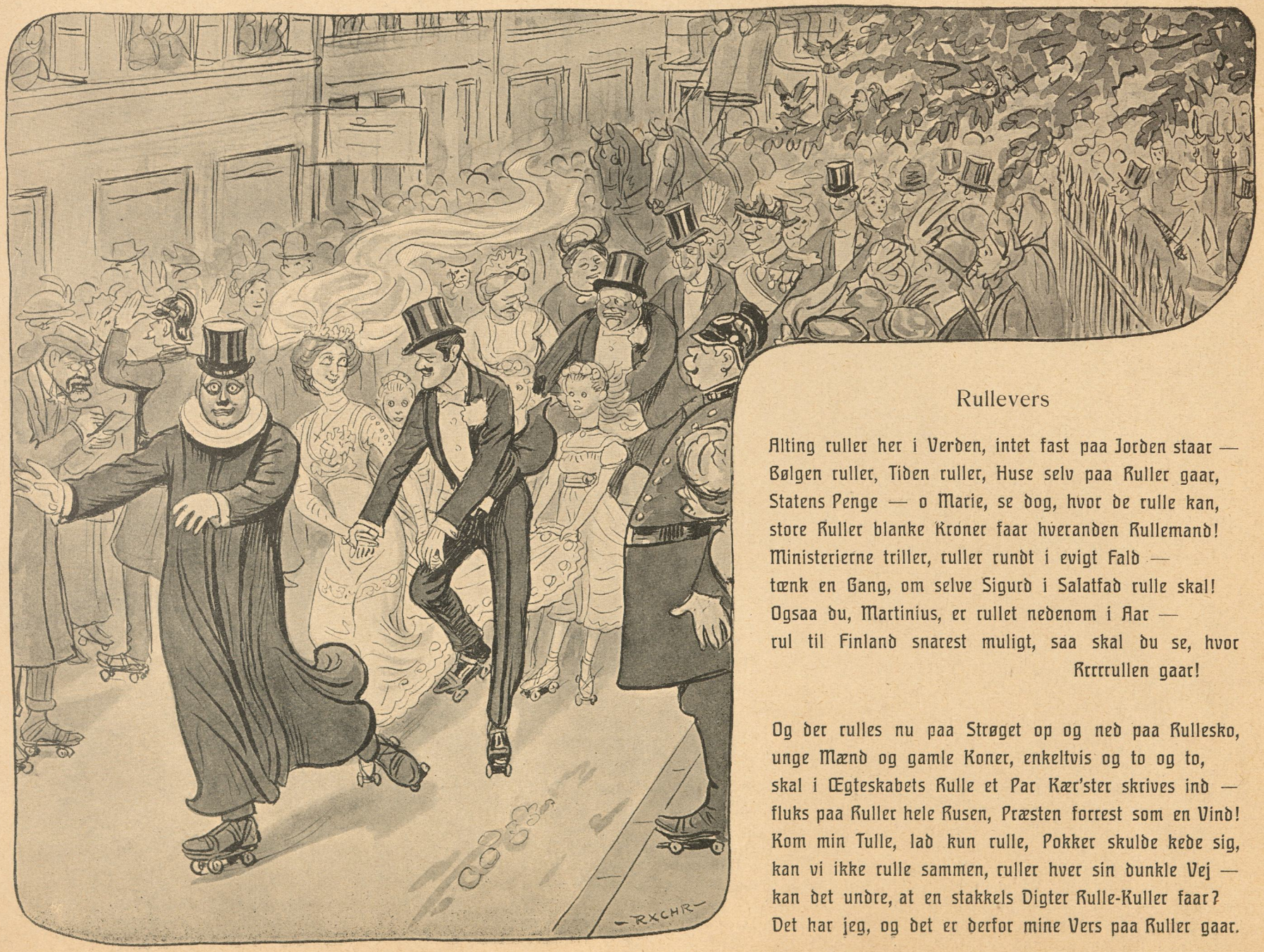

Rullevers

Alting ruller her i Verden, intet fast paa Jorden staar —
Bølgen ruller, Tiden ruller, Huse selv paa Ruller gaar,
Statens Penge — o Marie, se dog, hvor de rulle kan,
store Ruller blanke Kroner faar hveranden Rullemand!
Ministerierne triller, ruller rundt i evigt Fald —
tænk en Gang, om selve Sigurd i Salatfad rulle skal!
Ogsaa du, Martinius, er rullet nedenom i Aar —
rul til Finland snarest muligt, saa skal du se, hvor
Rrrrrullen gaar!

Og der rulles nu paa Strøget op og ned paa Rullesko,
unge Mænd og gamle Koner, enkeltvis og to og to,
skal i Ægteskabets Rulle et Par Kær'ster skrives ind —
fluks paa Ruller hele Rusen, Præsten forrest som en Vind!
Kom min Tulle, lad kun rulle, Pokker skulde kede sig,
kan vi ikke rulle sammen, ruller hver sin dunkle Vej —
kan det undre, at en stakkels Digter Rulle-Kuller faar?
Det har jeg, og det er derfor mine Vers paa Ruller gaar.

Det mest oprørende ved Protestkomiteens Modtagelse hos Kongen var Tepotten, der stod og snurrede saa indbydende — og saa maatte vi gaa bort med tørre Munde. Hvad skulde saa den Tepotte betyde?

DETHLEF JÜRGENSEN,
Statslaansgrosserer

Den skulde formodentlig antyde, at de Herrer skulde ha' paa Tuden.

*

At faa vore Sangfrikadeller til Udlandet eksporteret er herligt, og intet kan være os kærere. Men hvorfor skal *Kjerulf* øverst paa Læsset — aha, det er sagtens for at gøre det sværere.

Folk klager over, at de kommunale Springvand enten slet ikke springer eller ogsaa kun nogle faa Timer om Dagen.

Det er let nok at klage, men Vand koster Penge, og hvor skal vi faa Raad til at lade Springvandene springe hele Døgnet?

JACOB MARSTRAND
Borgmester

De kunde jo f. Eks lade Vandrørene springe noget sjældnere.

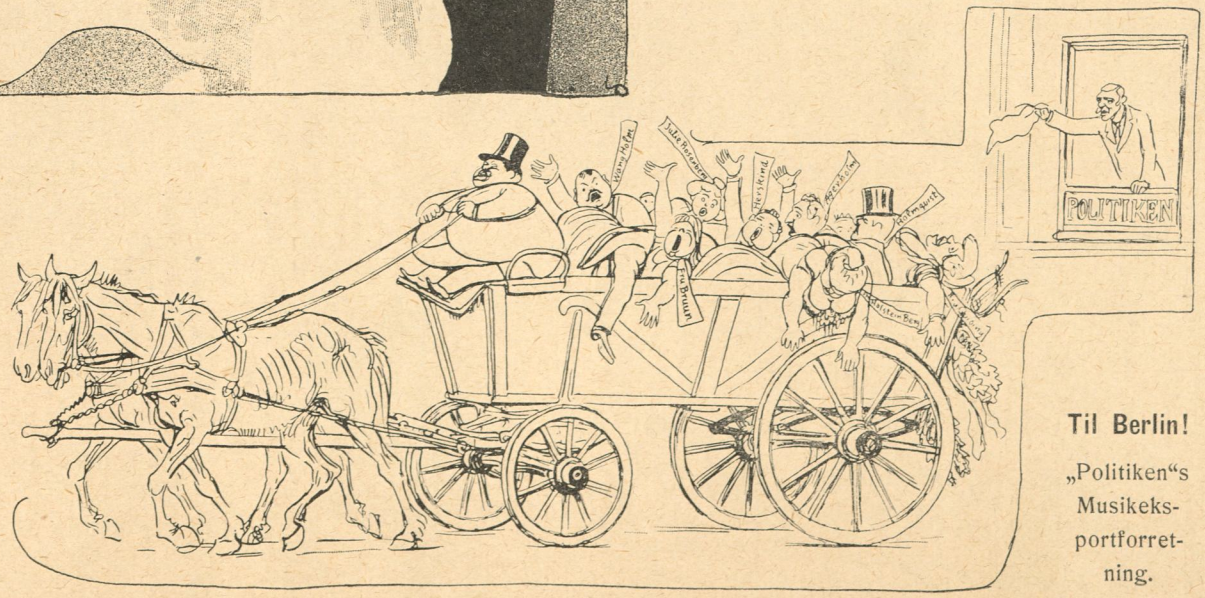

Til Berlin!

„Politiken"s Musikeksportforretning.

Ministeriet Richelieu under Opsejling

Schweitzeren: — Hr. Admiral, nu maa vi se at faa det Ministerium færdigt, ellers sender Majestæten Bud efter Lindø!

Naar til Protest sig sammen flokker
en halv Snes Kloge, Resten Fjols,
i Spidsen for den ene Deling
man sikkert har Protestenholz.

Publikum har altid stillet sig saa forstaaende overfor mine tidligere Arbejder, at jeg ogsaa tør haabe, det vil modtage mit Skuespil »Sne« med Varme.

Sophus Bauditz

Bliver det *saa* tyndt?

Stead: — Naa, kære Gladstone, holder du ikke ogsaa paa Cook . . . jo, det tænkte jeg nok, go' gammel Dreng!

— *Naa, Hr. H. P. Hansen, hvad mener De om den ny Justitsminister?*
— *Aa jo, han tiltaler mig!*

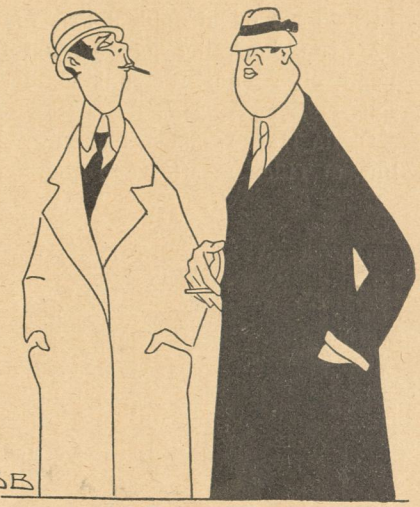

— **Naa,** hvordan gaar det dig der ovre ved det kongelige Teater?
— Jo, nu hører jeg jo til Teatrets bærende Kræfter.
— Død og Pine, hvad spiller du da?
— Jeg spiller en af de Mænd, der bærer Sengen ind i Bjørnsons Stykke.

Den lille Shah var saa fortvivlet, han vilde hjem til sin Moer. Det havde der i for sig ikke været noget i Vejen for, hvis ikke Haremets Protokoller var gaaet tabt under de urolige Forhold. Der er ikke en Djævel, der nu kan hitte ud af, hvem af de 1000 Damer i Haremet der er Shahens Moer.

Jeg for min Part skal ikke have noget imod at forlade Folkekirken og gaa ud og prædke Evangeliet paa fri Haand, som Apostlene, der stod og prædkede i en Ørk.

H. Ussing

— medens de Herres Prædken unægtelig hidtil har været *ørk*-esløs.

Potentia

Grøn som Sandheds-Bissekræmmer
render rundt om vores Klode —
ak, om blot det ikke rendte
rundt i Mandens eget Ho'de!

Syndfloden

Blade af zoologisk Haves Historie

Som bekendt er zoologisk Have oprindelig stiftet af en vis *Kjærbølling* og var oprindelig slet ingen Have, men slet og ret en Altan i hans Bolig i Gammelmønt. En Morgen — det er ikke nøjagtig oplyst, hvilken Morgen, men Sandsynligheden taler for, at det var i Tidernes — stod han paa sin Altan og fik sin Idé, som han straks iværksatte.

Zoologisk Haves Dyrebestand bestod oprindelig af en hvid Mus i Bur, to Kaalorme, en Voks-Kanariefugl under Glasklokke, en udstoppet Kæmpe-Dværghøne samt for Terrariets og Akvariets Vedkommende af en ældre Landskildpadde og to Sardiner i Tomat. Imidlertid tilkom snart en blind Broholmer — den samme, som Haven har endnu — og i den Anledning skænkede Kong Erik Lam en Kolonihave bagved Frederiksberg Slot, hvor Haven nu ligger. Bestanden udvidedes stadig, bl. a. tilkom der nogle meget sjældne Kaniner, en Hugorm i Spiritus, Ryghvirvlen af en Kaskelot samt *Olfert Jespersen*, der navnlig om Søndagen samlede et stort Publikum ved sit menneskelignende Væsen og sine mange pudsige Indfald.

Saaledes voksede og trivedes Zoologisk Have gennem Aarene, saavel Dyrebestanden som Underskuddet blev større Aar for Aar. Der udstedtes en Mængde Kort, saavel Enkeltkort à 10 Kroner som Familiekort à 5 Kr.

og Kort til Besøg med et Selskab paa indtil 100 Personer à 2 Kr. Snesen, Soldater og Børn det halve, desuden Billetter, der gav Adgang til halv Pris efter 4 og til dobbelt Pris før 11, Barselkort til at se Bukoen kælve, og Kransekort, der gav Adgang til de hyppigt forekommende Søløve-Begravelser, endelig Menukort, der gav Adgang til at overvære Bestyrelsens Fodring.

Og da Haven saaledes havde bestaaet i halvtredje Aar, fandt Kjærbølling, at Tiden maatte være kommen til at holde 25 Aars Jubilæum.

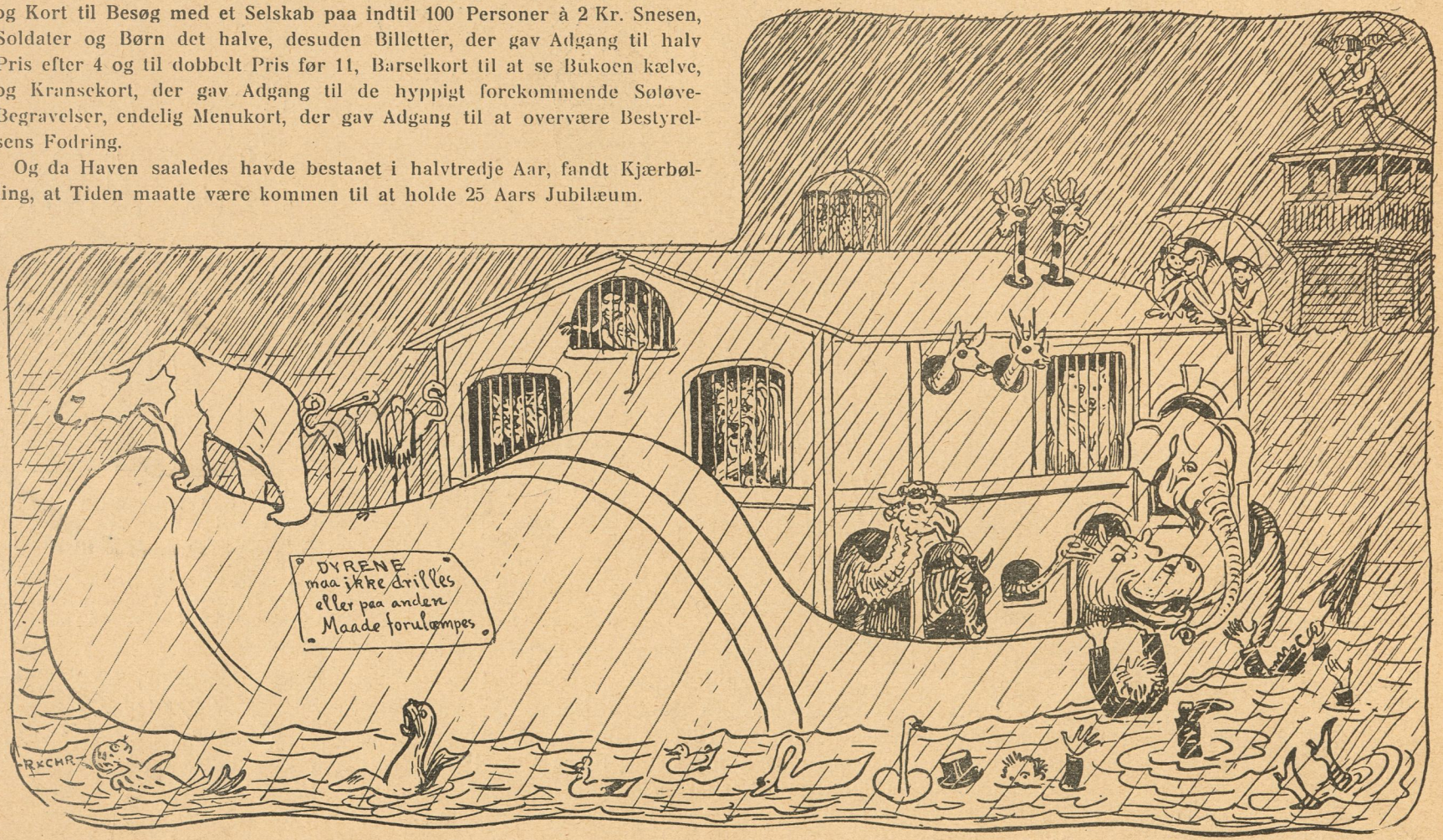

Imidlertid var Klimaet i Danmark paa den Tid helt anderledes end nu. Medens i vore Dage den stærke Indvandring af Nordpolsfarere har medført en Mængde Frostvejr, saa at det nu i Reglen sner om Sommeren her i Danmark, var det den Gang som oftest Regnvejr, især om Søndagen. Og saaledes skete det, at paa den til Jubilæet valgte Søndag laa hele Haven i et Morads, i hvilke Krokodiller, Skruptudser, Barnepiger og desuden en Del Mennesker slæbte sig frem. Festen opsattes til næste Søndag, til hvilken det russiske Ekvipageorkester til Hest havde tilsagt sin Assistance; men paa den Dag stod der en halv Alen Vand over hele Haven.

Da fortvivlede Kjærbølling og gav sig til at bygge en Ark. Og da den tredje Søndag kom, var Arken færdig. Paa denne Dag var Haven ganske oversvømmet, og Kjærbølling gik da i Arken med alle sine Dyr. Vandet steg og steg, og Arken steg og steg, og alt, hvad der ikke var i Arken, druknede. Der var i den Anledning stor Misfornøjelse blandt Publikum, især blandt dem, der havde betalt Entré, men det var heldigvis ikke ret mange, da de allerfleste havde Fribillet, og de fik ingen Anledning til at beklage sig, eftersom de druknede.

Den eneste udenfor Arken, der slap levende fra Syndfloden, var Justitsraad *Møllmann*. Han hang oppe i Spidsen af Taarnet og læste højt af Regnskabet, og der bliver han sikkert hængende lige til 100 Aars Jubilæet — uden Hensyn til Vejret. *Schiøtt*, hvis højeste Ønske det altid har været at se Møllmann hængt, staar og kigger paa ham hele Dagen.

Legay

Je suis le gai Legay,
directement importé
de la variété, de la »Bon Marché« [1])
de la Bon Marché de Paris
par Monsieur Louis Levy.
A Paris
moi je suis
toujours un peu gris [2]) —
n'est ce pas, Louis?
Mais ici
je suis fin papier [3]),
grand chansonnier [4])
de premier rang
du café chantant —
chanter, chantant, chanté,
je chante, je chantai,
je suis le gai Legay.

Oh, le beau Danemarc! Le bon Whisky, toutes les *smukke Piker!* Et je *komme po* troisième *Klasse* sans une oreille [5]) dans mon Portemonnixe, et Louis Levy *laane* moi trois *Krone*, et je *laane* un dress chez Syrig *ok je singe uartig* chansons *po Koncertpalais, so alle smo artig Piker* completement *skruplosset.* Et je *singe* chez *Thomas Lorenzen artig* chansons, *so alle smo uartig Piker* complètement *skrupfjollet, ok* je *tjene* beaucoup de monnaie. Oh, le Danemarc est un beau pays, et le Whisky est bon et *billig.* Je *komme* bientôt *tilbake*, oui pardi si fait, je reviendrai!

Je suis le gai Legay,
et moi je reviendrai [6])
à la variété, à la Bon Marché,
à la »*Billighed*«, vous savez,
dans la rue d'Allée.
Oh ici
le bon Whisky
et Louis Levy
sont si jolis.
Mais à Paris
j'ai pas de monnaie,
ici on peut gagner
son monnaie en chantant
et en pimpant [7]) —
pimper, pimpant, pimper,
je pimpe, je pimpai,
je suis le gai Legay.

[1]) »Billigheden«. [2]) omtaaget. [3]) Fint Papir. [4]) Brøleabe. [5]) Øre. [6]) vender frygtelig tilbage. [7]) pimpende.

Ak Skade, at Palles store Geni
ej rækker til Frankrigs Grænser!
Fru Steinheil var saamænd ej
sluppet fri,
hvis han havde været — Defensor.

Thrane: — Hør Jensen, det er i Grunden Ødselhed med de to Blus lige ved Siden af hinanden. Vi kan vist godt slukke det store deroppe!

Hvor Publikum er utaknemmeligt! I lang Tid har det beklaget min Fraværelse fra Teatret, og naar jeg endelig faar min egen Scene, er der ikke en Sjæl, der kommer og ser paa mig. Fru Oda

Kære Frue, hvor kan De forlange, at Folk skal give 4 Kroner for at se Dem som Konfirmand, naar de i en Aarrække har kunnet se Dem som Baby paa enhver Tribune for en 50-Øre!

En Metamorfose

Den for sit tvangfri Ydre bekendte Digter *P. A. Rosenberg* **før** — — og **efter** sin Udnævnelse til Teater-Censor.

Jeg er stolt af, at man har betroet mig at skrive sidste Akt til Drachmanns ufuldendte Stykke, men i Grunden er jeg ikke vis paa, at jeg netop har min Styrke i den dramatiske Afslutning.

Sven Lange

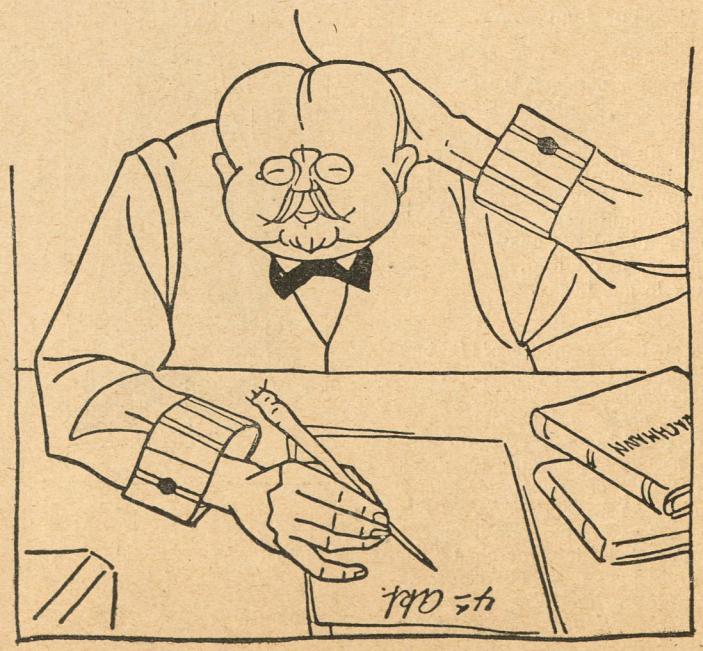

Jo absolut. Har De ikke lagt Mærke til, hvor Folk under Deres egne Stykker netop sidder og glæder sig til sidste Akt?

Et Sørgebudskab

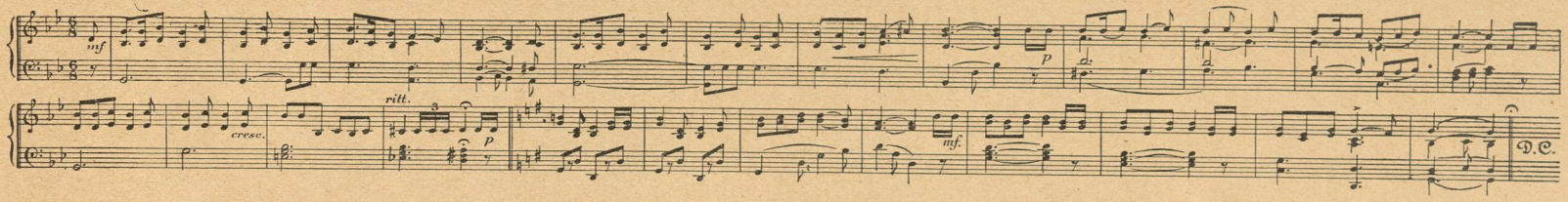

Mel. af Mikadoen

En Morgen, da Kongen var just staaet op
og sad ved sin Havregrød,
da meldtes Kinas Gesandt, Hei-Hop,
— Kom ind! Majestæten bød . . .
Han bøjede sig dybt for Tronens Fod
og kyssede Drottens Taa,
ved Siden af Tronen Tolken stod,
Matthison med Fornavnet Aa —
Matthison H.!
Gesandten stolt
for hans Aasyn holdt
en Rulle i stort Format,
han vendte sin Skraa,
og saa kløede han paa,
og her er hans Referat.

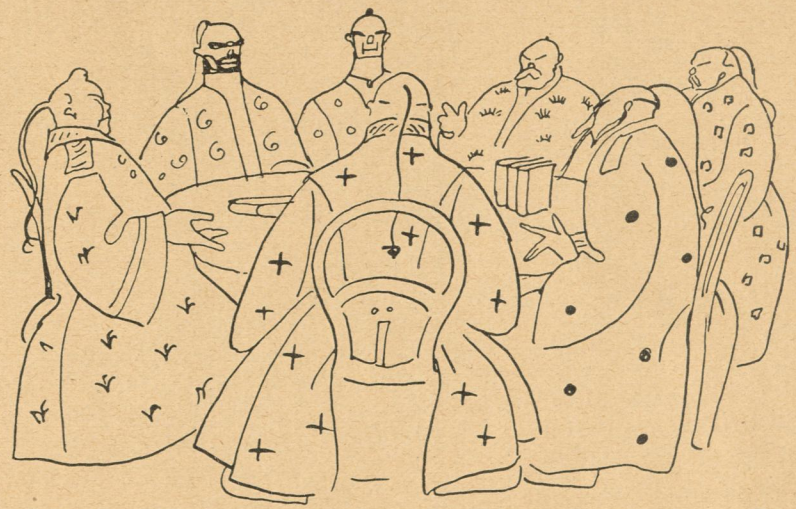

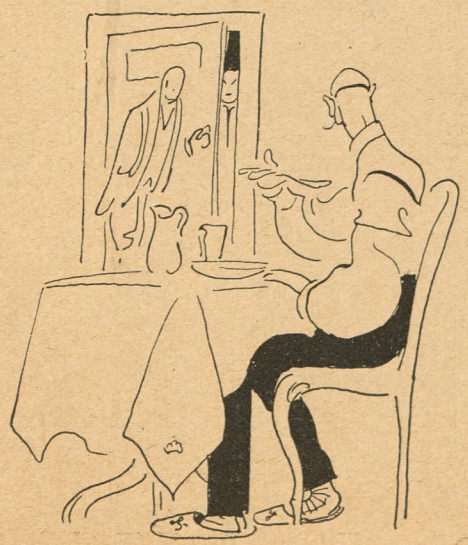

— Jeg melder i dyb Underdanighed
fra Peking et Sorgens Bud:
vor kære Kejser Kwang-Sü, De ved
er gaaet af Sagaen ud.
Han var skikkelig nok, baade god og from,
men Hjærnen havde en Læk,
og derfor blev Statsraadet enigt om,
det var bedst, at Skroget kom væk —
pst væk væk væk!
For det siger sig sel',
hvad skal man vel
med en fjollet og skør Despot?
En Konge — lad gaa,
men en Kejser han maa
s'gu da ej være Idiot.

I fjorten Dage vi skændtes brav —
selvfølgelig mod Diæt —
om hvem der skulde ha' Æren af
at kvæle hans Majestæt.
I Kina er det en ædel Daad
at kværke en Kejser ihjel,
og derfor stemte i vores Raad
selvfølgelig hver paa sig sel' —
ja, paa sig sel'!
Men ved List og Svig
blev et smukt Forlig
dog endelig bragt i Stand,
og da Stemmerne faldt,
var det mig, der blev valgt
som en velskikket, haandfast Mand.

Om Natten, mens Kejseren laa og sov
jeg traadte for Sengen frem
og sa': — Deres Majestæt, med Forlov,
tilgiv at jeg vækker Dem.
De er bindegal, og De vrøvler slemt,
men det er nu ligefedt,
for Statsraadet har just i Dag bestemt,
at nu skal De kvæles lidt —
kun ganske lidt!
Og han svared kæk:
— Kvæl bare væk,
langt hellere kvalt end hængt!
Det var mandige Ord —
han var ikke saa stor
Idiot som vi havde tænkt.

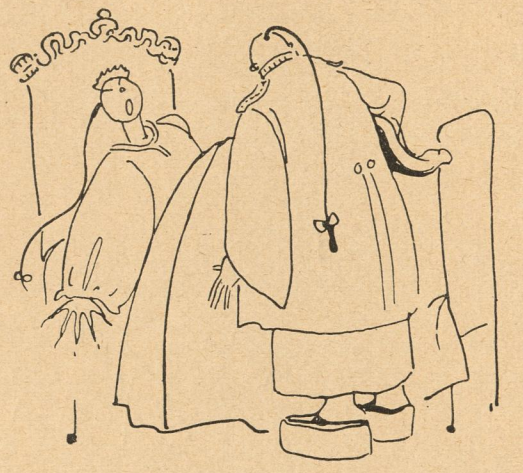

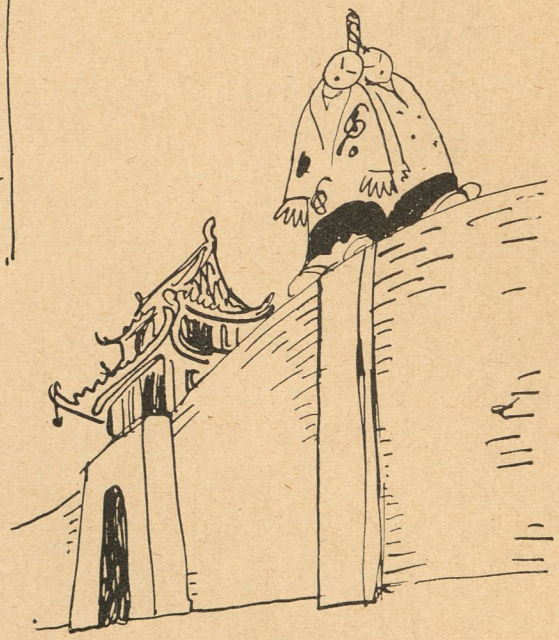

Saa tabte han Vejret, stakkels ham! —
der var ikke saa meget a'et, —
mens Enkedronningen stiv og stram
ved Siden af Sengen sad.
Hun var os en Smule for resolut
og dertil en Heks at se,
saa om Aft'nen vi gav hende Kottekrudt
i hendes Kamillete —
en køn Kop Te!
Hvilken nobel Død!
Hun den Ære nød
at stilles i hel Figur
til Beskuelse frem
fra tre og til fem
paa den store kines'ske Mur!

Saa talte Hei-Hop, hvorpaa han tav
og bøjed sig dybt til Jord'
og Aage Matthis Majestaten gav
hans Tale i bramfri Ord.
Der var ikke et Øje i Salen tørt —
o, tril kun, o Taare, tril! —
ja selv Kineserne syntes rørt,
og det skal der noget til —
ja meget til!
Men saa snart Hei-Hop
havde rejst sig op
for at drage herfra sin Vej,
Majestæten ham ga'
et Storkors og sa':
— Min Herre — — — —
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — —

— det glæder mig!

Aarhus efter Udstillingen

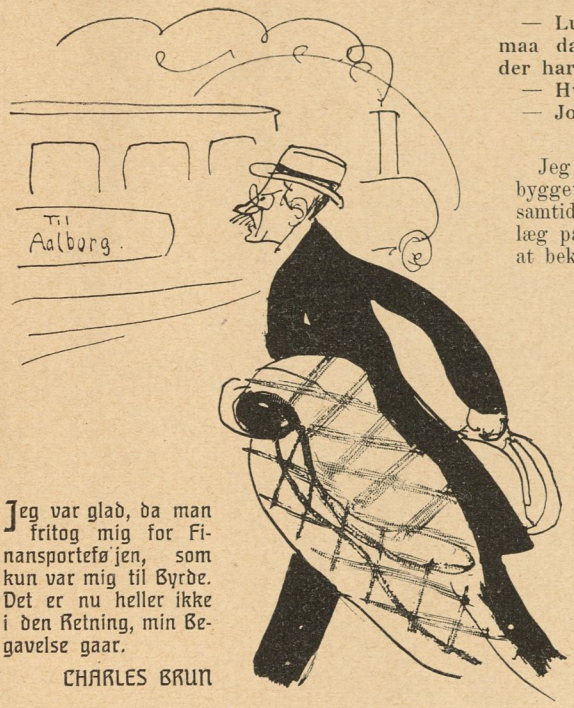

Jeg var glad, da man fritog mig for Finansporteføjen, som kun var mig til Byrde. Det er nu heller ikke i den Retning, min Begavelse gaar.

CHARLES BRUN

Naa, heller ikke!

— Luftkuranstalten paa Kristianshavn maa da være storartet for smaa Børn, der har ondt for Tænder.

— Hvorfor det?

— Jo, for der kommer jo alle *Bisserne!*

*

Jeg er saa glad for, at Thrane har bygget mig den nye Veranda. At han samtidig har givet mig et betydeligt Paalæg paa Lejen, finder jeg ingen Grund til at beklage mig over.

HENRIETTE NIMB

Tænk, De er tilfreds, og saa giver det næsvise Publikum sig til at klage over *Paalægget!*

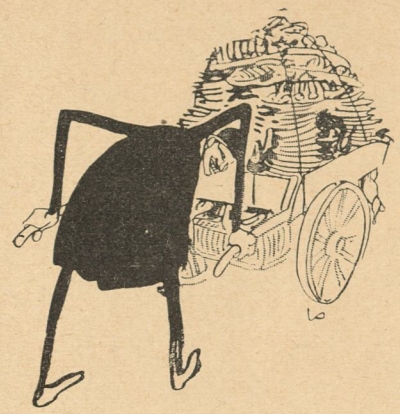

Jeg tror nok, at jeg ved den store Cook-Fest gjorde mig fortjent til almindelig Beundring. Det er ikke saa lige en Sag at transportere en Diner paa flere Hundrede Kuverter ud i Byen.

Frantz Christensen
transportabel Dinervært

Nej, jeg havde saamænd Besvær nok med at bære den ene hjem, jeg fik.

Det er en dristig Tanke, jeg har faaet, at sætte en Nytaarsrevy op med Fremstilling af Nordpolens Islandskaber. Mon Carl Lund vil kunne magte at fremstille Isbjærge paa mit lille Teater?

Emil Wulff,
Teaterdirektør

Aa, det gaar nok. De har jo allerede en pæn lille *Ishøy.*

Thomas S.: — Seks Maaneder Nat paa Nordpolen . . . Død og Pine, sikken en Natbeværlning dér kunde laves!

De aflagte Klude prøves

Finansministeren: — Skal vi saa være enige om, dels af finansielle Grunde og dels — hm — af andre Grunde — at afskaffe Ministeruniformerne!

Nu har jeg undersøgt de Aandssvages Kaar paa Ebberødgaard. Med Harme konstaterede jeg, at Staklerne dernede ikke har det godt. *Peter Sabroe*

Men hvis de havde det rigtig godt, hvad skulde de saa ogsaa paa Ebberødgaard?

— Her ser De, meine Herrschaften, den Nigger, der sammen med Peary opdagede Nordpolen.

— Jamen, han er jo hvid!

— Ja, han skiftede Farve, da han hørte, at Cook var kommen først!

*

Konkurrencen bliver Dag for Dag haardere for Teatrene. Rulleskøjterne, Biografteatrene, Musikrestauranterne tager vort Publikum. Og saa komme maaske endda Otto Larssens »stumme Teater«.

JOHANNES NIELSEN
Teaterdirektør

Ja, det sidste kan da ikke have noget at sige.

Min Jubilæumsdag var den skønneste Dag i mit Liv. Fra alle Partier strømmede der Taksigelser ind, for hvad jeg har udrettet for dem, og i en smuk Artikel i »København« tolkede Herman Bang hvad jeg har været i de 25 Aar.

H. WITZANSKY

Ja, og uvilkaarlig spurgte man: Hvad har den Mand *ikke* været i de 25 Aar?

*

Nu ved mit 25 Aars Jubilæum vedgaar jeg ærligt, at det er mit lykkelige Ægteskab, der har sat mig i Stand til at frembringe den lange Række tykke Værker, jeg har skrevet. *Mathilde Malling*

Ja, det er s'gu ingen Sag, naar man er gift med en Papirgrosserer.

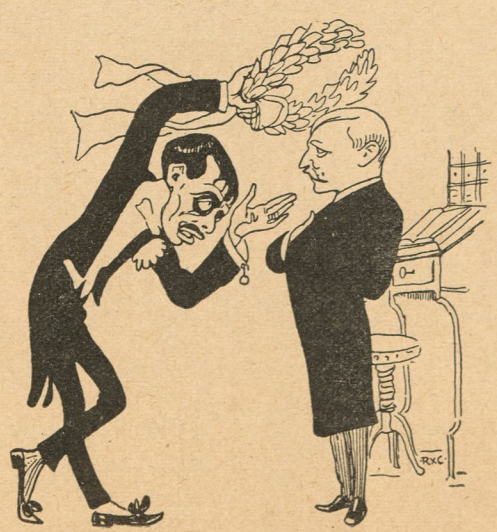

Trods min Beskedenhed syntes jeg nok, jeg kunde tage imod lidt Hæder ved mit Jubilæum. Jeg er dog den eneste, der har turdet slaa i Bordet for Rasmus Nielsen.

SVANE-KNUDSEN

Der foreligger nu udførlige Beretninger om den udmærkede Flyver *Alfred Nervøs* Bedrifter under Flyveugen i Berlin, som hidtil kun har været flygtig berørt i den herværende Presse.

Allerede den første Dag forbavsede Hr. Nervø sin Samtid ved i Løbet af en Time at foretage 13 — tretten — Opstigninger. under hvilke han opholdt sig i Luften i et samlet Tidsrum af 11 Sekunder.

Man vil heraf se, hvilken eminent Hurtighed Hr. Nervø har naaet saavel i Start som i Nedstigning. De fleste Aviatorer bruger flere Minutter alene om at komme til Vejrs. Hr. Nervø starter — uden Springbrædt — og stiger ned igen paa mindre end et Sekund.

Danmark er saaledes Indehaver af en smuk Rekord paa Flyvesportens Omraade. Hr. Nervø er Mesterflyver over korte Distancer og smaa Tider. Intet Under, at den energiske Træning har taget stærkt paa hans Helbred.

Hans Læge, Dr. *Folmer Hansen*, har givet ham det Raad at opholde sig noget mere i Luften.

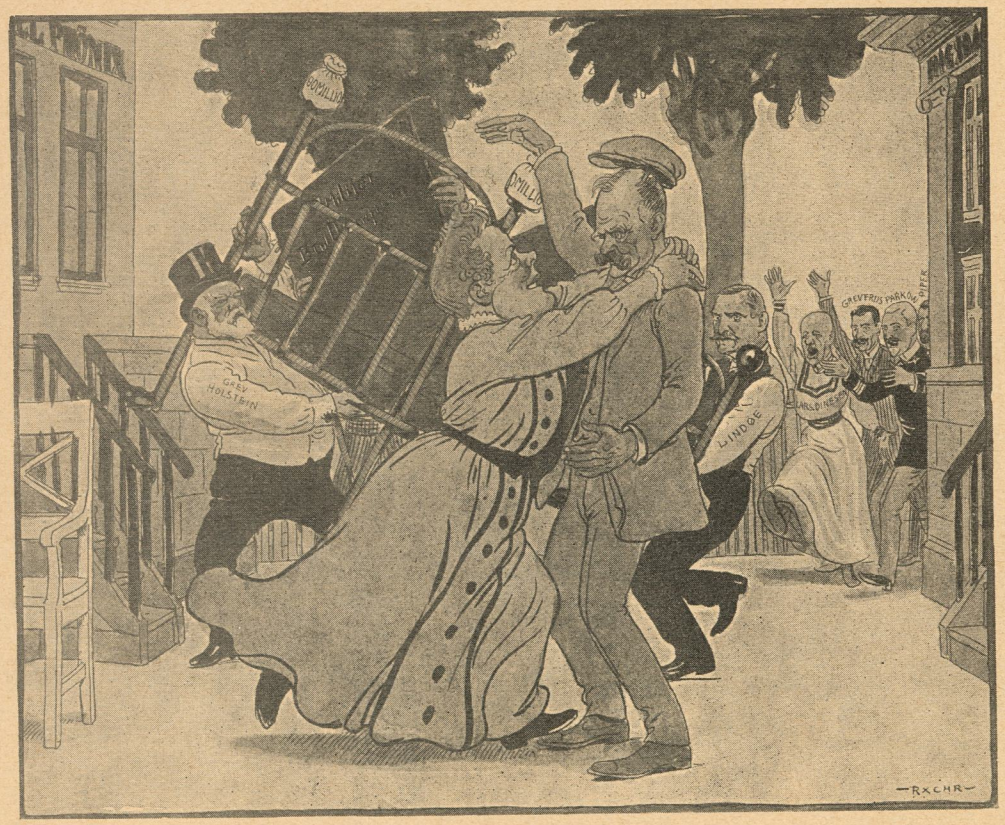

Naar den ny Vin — eller Naar Enden er god —

Politisk skælmsstykke i 1 Møte

Fru J. C. Arvik
sitter med et sanghæfte, sakte, så vælgerne ikke hør det:
»Jeg var en letvint herre«.

Arvik-Neergaard
in fra højre:
Så du sitter og synger, du?

Fru Arvik
Vet du ikke, at jeg har gåt rundt i byen fra riksdagen til hotel Føniks for å finne dig og få dig hjæm igjæn til os?

Arvik
Du glemmer —

Fru Arvik
Ingenting! Vi har aldrig villet krænke dig. Vi har undgåt scener og alt det, som vi visste var dig ubehageligt.

Arvik
Men jeg rejser jo ikke. Jeg trak i land igjæn.

Fru Arvik
Tak! Å, 32 millioner tak!

Arvik
Mindre kan det jo ikke være.

Fru Arvik
Ja det er skrækkelig, som de højre-barna er slugvorne.

Arvik
Kanske de dog hadde slåt av nogle millioner.

Fru Arvik
Skalk!
I det samme kommer tjeneren og et par piger fra højre (de 14) med en stor elegant ministerseng. Alle agerende danner grupper til højre og venstre paa 27 og 11 og 11 og 14 og 6.

Arvik
omfavner leende sin Hustru. De går på pension.

Tæppet.

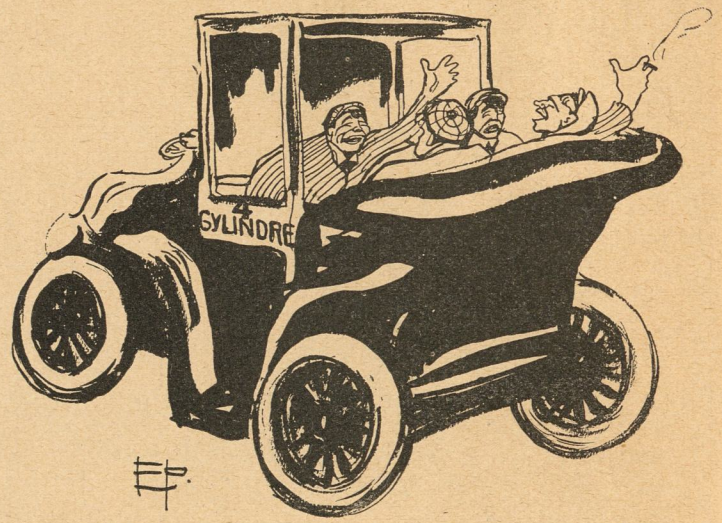

— Skal *det* kaldes 4 *Cylindre!* Det er i Sandhed et stygt Udslag af falsk Reklame.

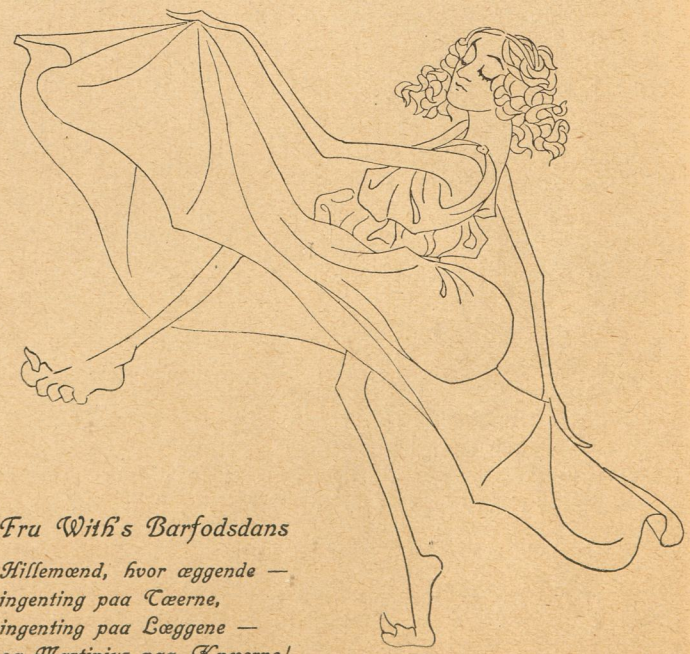

Fru With's Barfodsdans

Hillemænd, hvor æggende —
ingenting paa Tæerne,
ingenting paa Læggene —
og Martinius paa Knæerne!

Kristiansborg Slot vil blive prydet med Hoveder af fremragende Politikere fra Kong Frederiks Regeringstid.

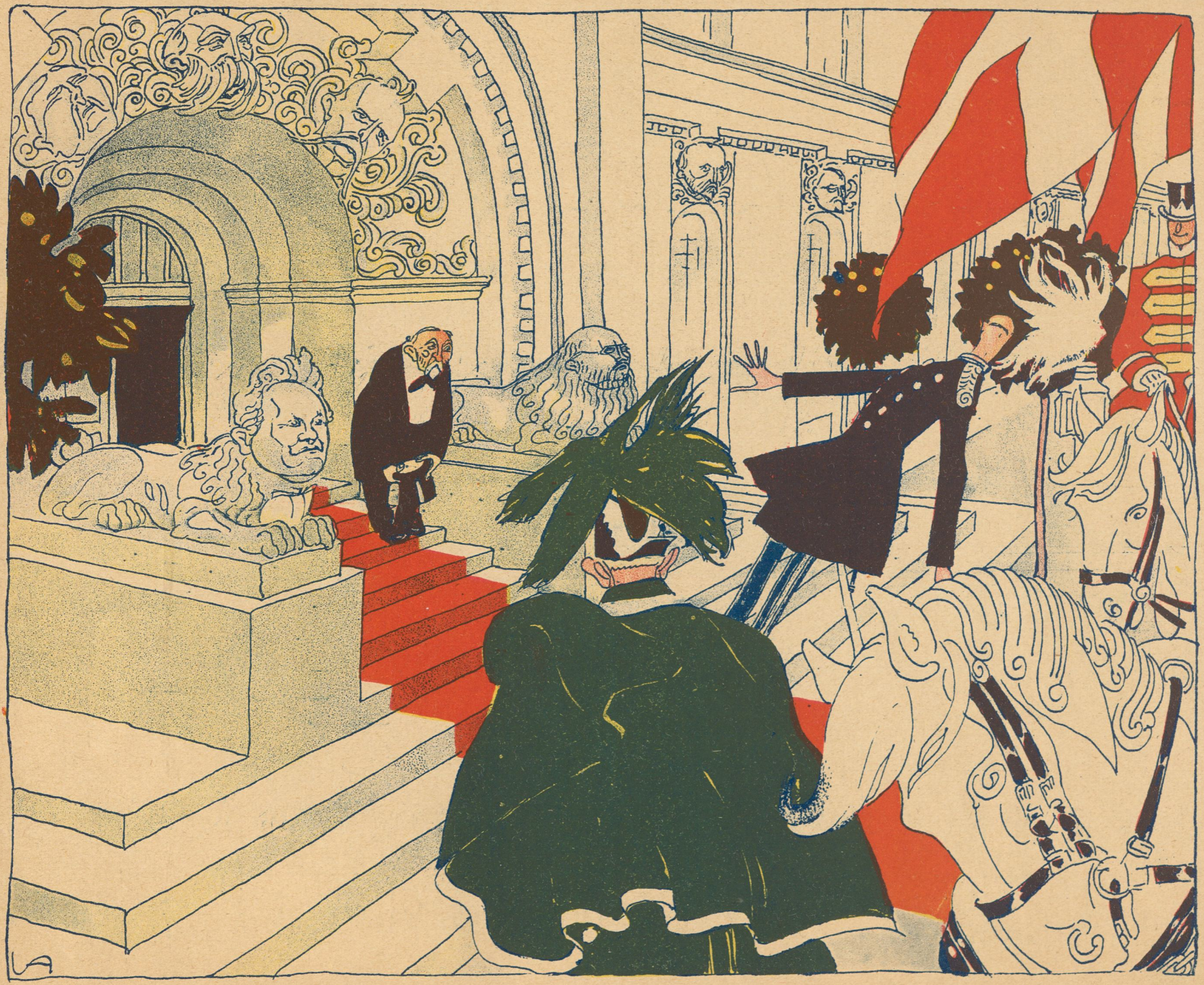

Den historiske Portal paa Kristiansborg

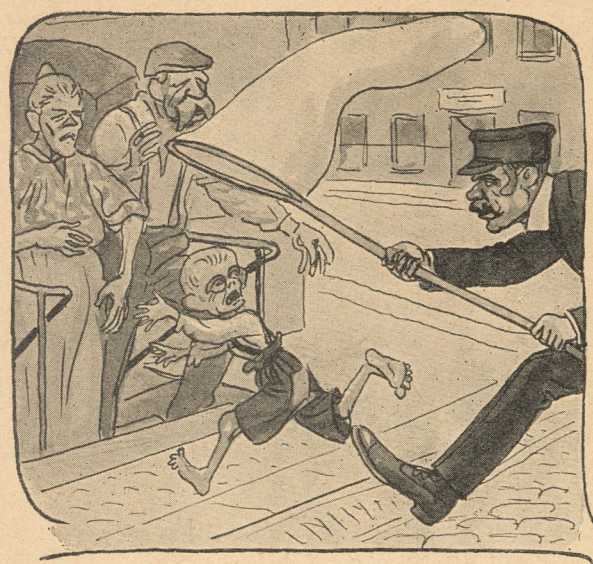

Hr. Cavling driver Jægersport
i Byens snævre Gyder —
et Fattigbarn han fører bort
til Wesselmindes Gryder.

»Se her en Splejs paa femten Pund —
prop nu hans lille Mavse,
til Fyren bliver tyk og rund,
jeg taaler ingen Pavse!«

Med Frikadeller, Mælk og Grød
den Arme bliver stoppet,
til Ungen bli'r i Kammen rød,
og Mavsen bliver toppet.

De! gaar jo glat! Bestandig mer!
Med Kind og Bukser vaade
den lille tyndt for Livet be'er,
men der er ingen Naade.

Ret som en anden Strassborg-Gaas
man Staklen maltrakterer,
Ved Energi Rekorden naaes —
sært, at han ej kreperer.

»Saa det skal være vores Klavs!
Den Klump jeg ikke kender!« —
Men Cavling har saa fed en Smavs
blandt Somrens magre Ænder.

Da Søiberg fik Carl Møllers Legat

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand —

Paa Hr. *Carl Møllerses* Legat
man hører mange klage,
skal Peter Magnus ikke ha'et,
nej har man dog hørt Mage?
Jeg klager ej — hvorfor dog gi'
de Glade flere Glæder,
der er da mere Mening i
at gi' til dem, der græder.

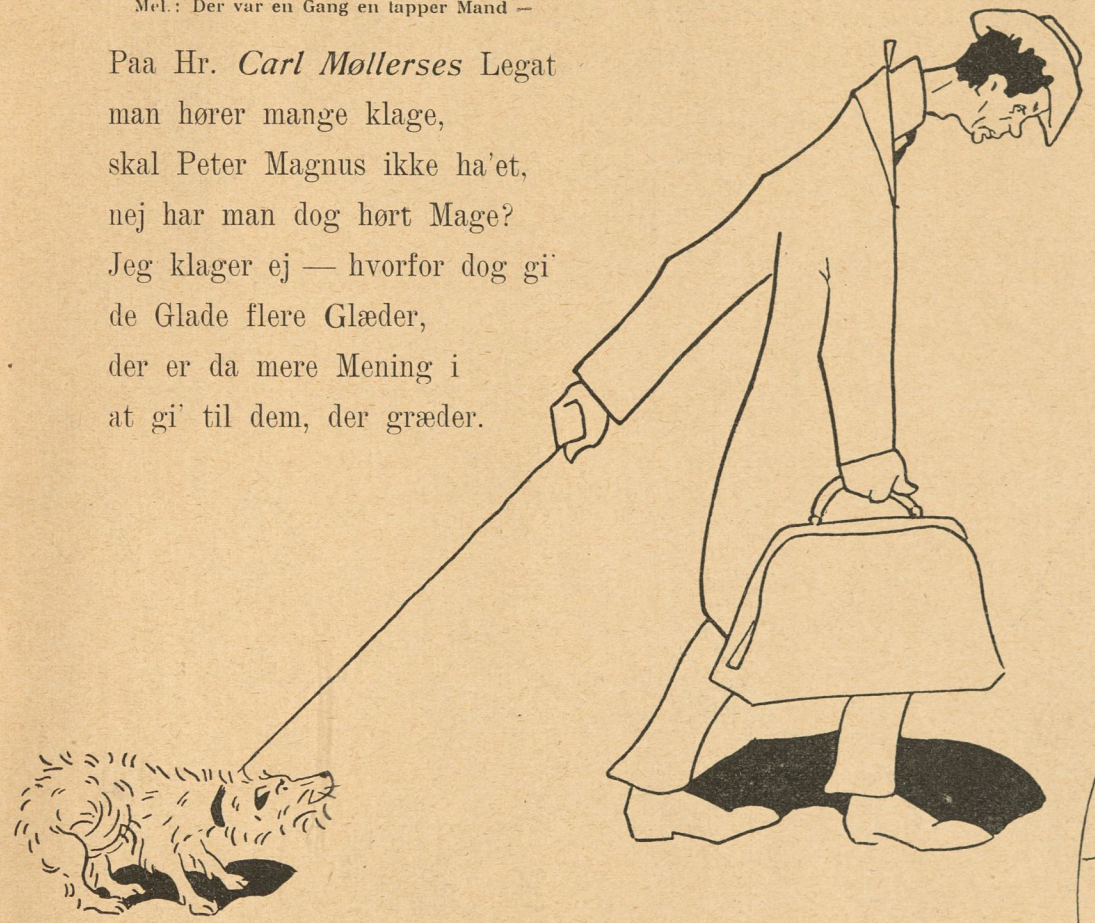

Hr. *Søiberg* var en Sørgepil
i Poesiens Have,
man aldrig saa det mindste Smil,
endsige Grin ham lave.
Hvad andre synt's var glædeligt,
det virkede paa Harry
saa trist og saa begrædeligt
som Eddike og Karry.

Saa var det, at Legatet kom
fra salig Møllers Kasse,
forbi var Søibergs Fattigdom,
det kunde lige passe!
Men tror I nu, han tænkte paa
at lade Sorgen fare?
O nej, saa snart han Mønten saa,
han tuded værre bare.

Dog Pligten, selv om den er trist,
enhver maa laane Øre,
nu var jo Søiberg Humorist —
hvad var ved det at gøre?
Han pakker ind sin Digtebog,
sin Flip og Mellemmaden
og drog med næste Bumletog
afsted til Seinestaden.

Hvor skal en Digter i Paris
til Humorist sig danne?
I *Moulin rouge* naturligvis!
Nuvel — med oprejst Pande
i »Røde Mølle«, *Chat noir*
og i »Den døde Rotte«
Psalmisten snart paa Skødet har
Fifine og Lolotte.

Nu er hans Sjælekvaler endt,
Legatet er fortæret,
han drager hjem med Næsen vendt
gevaldig højt i Vejret.
Hans Ungdom var saa taagetrist,
men nu har han fortrudt'en,
og næste Aar vi ser ham vist
som Kompagnon i »Sprutten«.

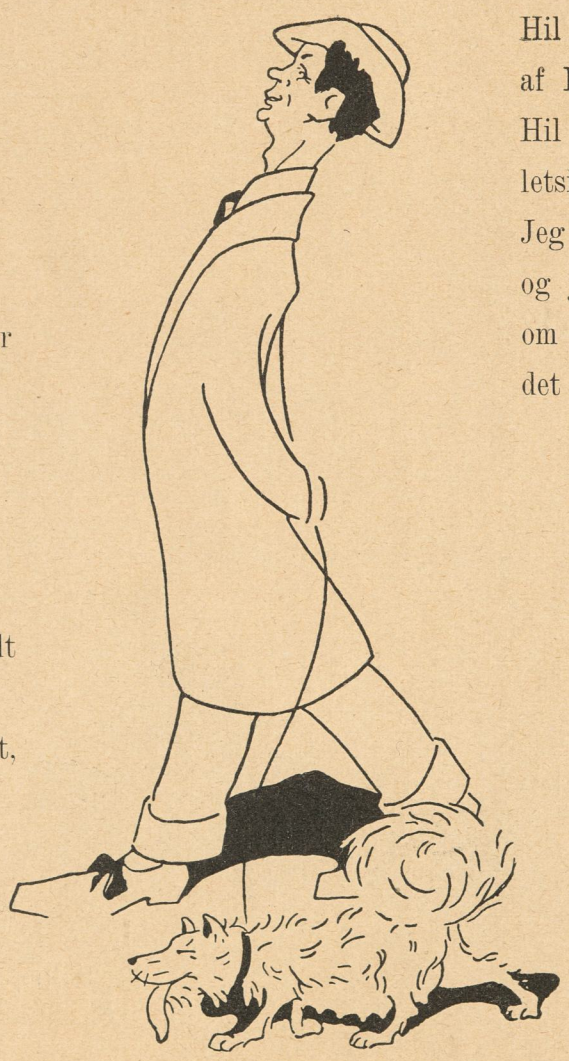

Hil dig, Carl Møller, som var fuld
af Fremsyn, før du døde!
Hil *Bauditz,* som ej Møllers Guld
letsindigt vil forøde!
Jeg synger Harry Søibergs Pris,
og jeg vil la' mig spidde,
om sjovere Poet der gi'es —
det sku' da være *Kidde.*

Nu ser man, hvor dumt Censor Levins Forbud mod Karen Bornemann har været. Nu bliver Stykket opført, og det skal nok vise sig, at Publikum kan udmærket godt taale det. —

Hjalmar Bergstrøm

Ja, men kan Stykket ogsaa taale det?

*

— Synes du egentlig, at der er nogen Grund til at gøre saa megen Stads af Fru *Zahle,* fordi hun er Stenografassistent?

Ja, Død og Pine... hun er da sikkert den eneste Kone i Verden, der har lært at tie stille, mens hendes Mand taler.

*

„Vort Land" beklager sig over, at Udrensningen under det radikale Ministerium gaar for langsomt for sig.

Det kan der være noget i. Forleden blev saaledes en sindssyg Mand indlagt, efter at han en hel Maaned havde produceret sig med politiske Ledere i „Vort Land". Burde Regeringen ikke have ført det for, at han var bleven indlagt en Maaned tidligere?

Dagligt Liv paa Kolding Apotek

Blaasyre til Frokost,
til Middag Morfin
til Aften et Stykke
med Fedt og Stryknin.

Til Slutning et lille
Festfyrværkeri —
naar det er besørget,
er Dagen forbi.

Leth-Espensens politiske Kro i Bredgade.

Paa *Phønix* for Landets Velfærd man sørger —
Kongen af Danmark er der ingen, der spørger.

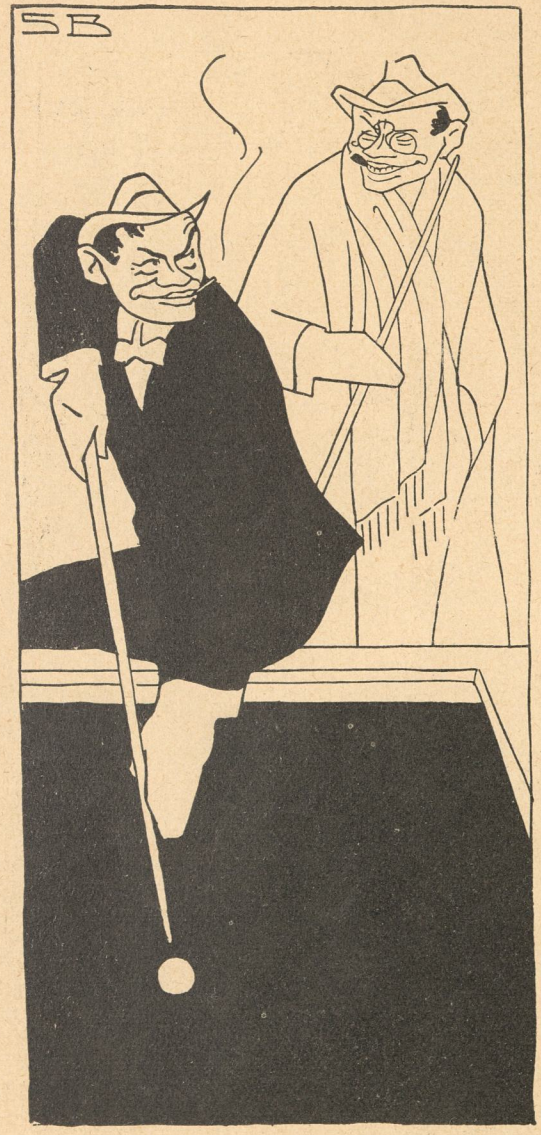

Jeg forstaar ikke den fortvivlede Billardgalskab. At voksne Mennesker gider staa og vædde, om en Mand kan putte en Kugle i det Hul eller i det Hul!

EUGEN PETERSEN,
Politidirektør

Ja, De vil naturligvis helst være ene om at putte i Hullet.

Tænk, det er 25 Aar siden, Jacob Knudsen skrev sin første B g. Hvor husker jeg ikke den Dag, da den udkom. Folk stod i store Klynger midt paa Kongens Nytorv og drøftede Indholdet, og min Faer, som var et poetisk Gemyt, kom ganske bevæget hjem og lod Moer give mig mit Søndagstøj paa.

Alt dette staar for mig, som om det var i Gaar. Men er det ikke grinagtigt, jeg har slet ikke kunnet faa opspurgt, hvad det var for en Bog, Knudsen skrev.

Rim paa Siim

Jeg vil synge om en Helt,
vidt berømt ved Sø og Belt —
om en tapper og sublim
Generalkonsul P. Siim.

Han var rød og grøn og gul
som en Papegøjefugl,
lignede en Serafim —
gjorde Konsul Peter Siim.

Alfred Ipsen i sit Blad
lod ham smøre løs — men hvad,
blir for evigt en intim
Sag imellem ham og Siim.

Dog i Ministeriet fik
han for sin Journalistik
kun en sløj succès d'estime —
stakkels, stakkels Peter Siim.

Nu er Uniformen væk,
Peters Storhed fik sit Knæk —
færdig, kære — flere Rim
har jeg ej paa Peter Siim.

Efter min inderste Overbevisning gjorde jeg mit Bedste for at forhindre, at Tegners „Mod Lyset" blev opstillet paa offentlig Plads. Jeg kan nu en Gang ikke fordrage den Figur.

Gustav Philipsen.

Naa ja, kære Philipsen, vi kan jo ikke alle have en lige god Figur.

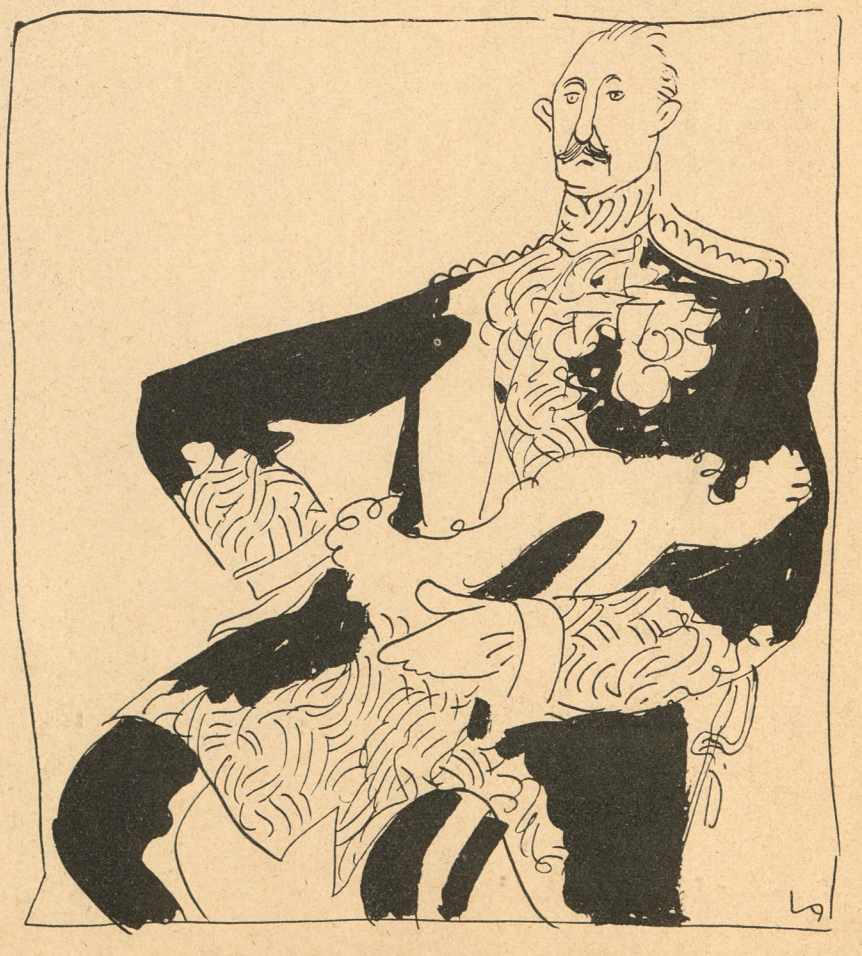

Sabroe har efter Haanden udviklet sig til Socialisternes *ênfant terrible;* Førerne skal have under alvorlig Overvejelse at anbringe ham paa et Børnehjem.

*

Sensation og Smudsjournalistik kalder Berlingske Tidende alle de Nyheder, som de øvrige Blade kommer først med.

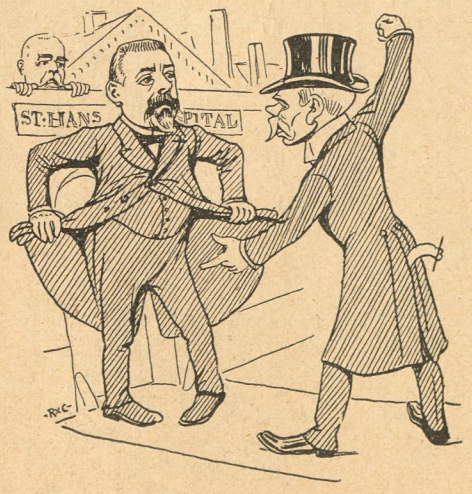

Jeg havde Sympati med Sabroe, da han tog sig af Børnenes Sag. Men tror han, at han kan tvinge os til at lægge Sindssygeanstalternes Forhold frem for Offentligheden, saa er han ikke kommen til de Rette.

J. JENSEN,
Borgmester.

Næ, saa er han kommen til de Gale.

Den dydige Massøse

Mel.: af Abekatten

Jeg var en Gang en lækker, lækker ung Massagemø,
foran min Gadedør Patienter stod i Kø,
for skal man end'lig ha'
Massage, naa ja ja,
saa heller af en ung end én, som længst er gaaet i Frø. —
Nu snurrer min Vibrator rundt og rundt, og Hjulet gaar —
en ung og køn Massøse kan ha' temlig gode Kaar.

Men ak, de Aar de svandt, de svandt, jeg blev en Pebermø,
og Rosen paa min Kind, den visned på om på —
og Blomster paa min Vej
man strør ej mere, nej,
hvem gider Blomster for en gammel tør Massøse strø?
Nu snurrer min Vibrator rundt og rundt, og Hjulet gaar —
men mine egne Rynker jeg skam aldrig glattet faar.

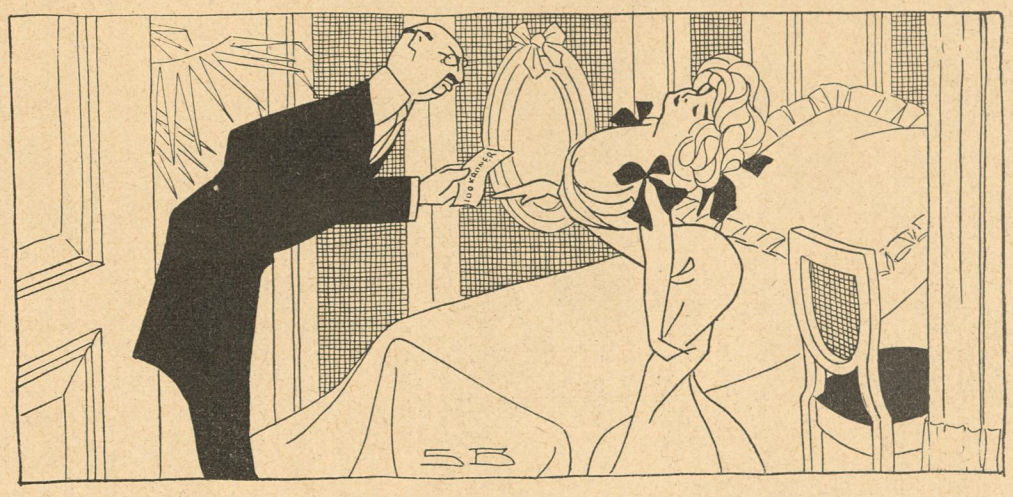

Jeg var maaske ej ganske, ganske bly og kvindelig
ja maaske muligvis en Del letsindelig.
Hvem kommer det vel ved?
Skal man da vandre med
et Ansigt som en sur Agurk omkring evindelig?
Vibratoren gaar rent i Staa og Hjulet stille staar —
en ung og køn Massøse gaar i Fare, hvor hun gaar.

Jeg vandrer om og skælder, skælder ud og rakker ned
og holder Foredrag om Velanstændighed,
jeg nøjes med min Dyd,
en Kvindes bedste Pryd —
o ve og ak, af Dyden bli'r Massøsen inte fed!
Min Kaffekeddel snurrer, snurrer, snurrer, Knevren gaar —
thi snerpede Massøser ikke mange Kunder faar.

Som bekendt findes der forskellige Slags Aëroplaner. Wrights kaldes Biplan, Blériots kaldes Monoplan, hvad skal man nu kalde den lille Maskine, jeg har købt til Landbrugslotteriet? *CLAUSSON-KAAS*

Ja, den er vel nærmest en *Trækningsplan.*

Panik i Grønningen — Ødipus-Statuen

Er det Meningen, at vore offentlige Kunstværker skal vække Rædsel?
Alfred Schmidt i »Politiken.«

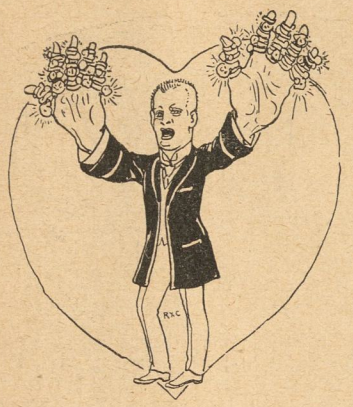

Det er nu ikke altid saa lige en Sag at være en fejret Tenorsangør. Se nu f. Eks. stakkels Herold, som maa avertere Aukt on bl. a. over tre Diamantringe — paa Grund af Pladsmangel!

De Skumlere, der mener, at »Politiken« som Regeringsblad vil slaa af paa Idealerne, vil blive skuffet. Politikens Medarbejdere er alle som en staalsatte Naturer, der ikke svigter.

Henrik Cavling

Ikke det? Charles Kjerulf er da allerede rendt fra *Programmet.*

*

Paa min lange Kunstnerbane er der intet, der har smærtet mig saa dybt som Henning Bergers nedsættende Kritik i den svenske Presse.

Betty Hennings

Det er maaske første Gang, Deres Mening har været i Uoverensstemmelse med Hennings.

*

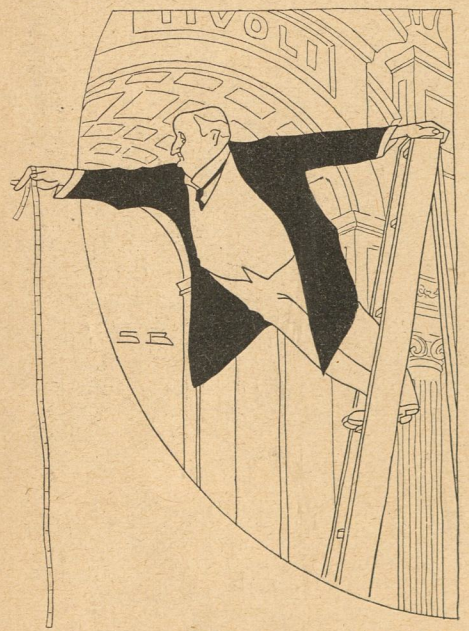

Ved Carl Lund-Festen viste jeg, hvad jeg formaar som Festarrangør. Jeg haaber en Gang at kunne vise mine Evner i Tivoli; Maalet er stort, men maa det ikke hellere være for stort end for lille?

IVAR SCHMIDT,
Kanneworffs Efterfølger.

Ja, Kunderne holder vel mest af, at det lige passer.

Tænk, Nejiendam har været til Festmiddag hos Fru Nimb! Hvilke Følelser besjæler en Hofhotelejer ved en saadan Lejlighed? Han sad midt imellem to sagkyndige Madsvende, og de var godt fornøjede, men Nejiendam?

Ja, han har vel nærmest været mellemfornøjet.

*

Om den Fest man gav for mig kan jeg kun sige ét: den var fuldkommen.

CARL LUND
Teatermaler

Deri kan vi ikke give Dem Ret. At tænke sig en Fest for Carl Lund uden saa meget som en Smule *Dekoration* —!

Frøken Crone paa Vej til Borgerrepræsentationen

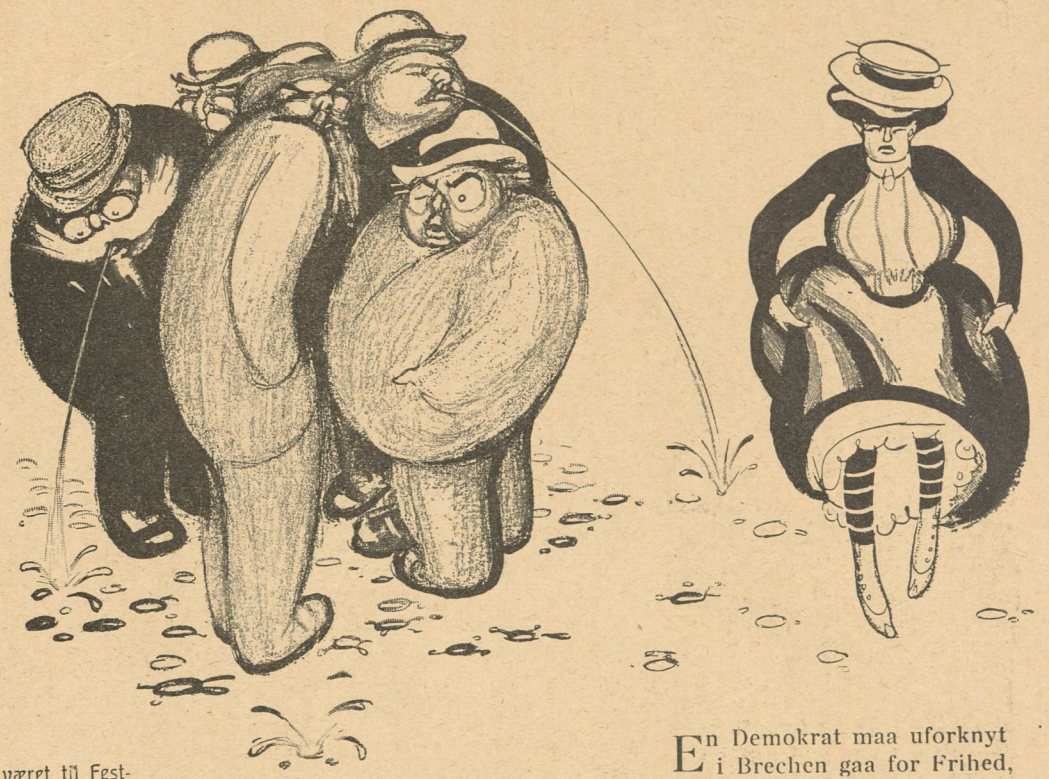

En Demokrat maa uforknyt i Brechen gaa for Frihed, i Brug af Ord, i Brug af Spyt forlange simpel Lighed.
Naar *Jønsson* la'r det regne glad paa Troende og Ikke-Troende, saa har han ogsaa en lille Klat til overs for Frøken *Crone.*

*

Fiskehandlerne er meget forargede over, at Rasmus Nielsen har faaet Monopol paa Fiskeauktioner. De paastaar, at han ikke kender Forskel paa Torsk og Kuller.

Der synes at være noget om det, skønt Rasmus vel nok som mangeaarig Travsportsmand skulde have set adskillige Eksempler baade paa Torsk og Kuller. Men sikkert er det, at hans Begreber paa dette Omraade ikke er helt klare. Forleden, da en Fiskehandler spurgte ham: „Har De Kuller?" svarede Rasmus Nielsen med en paa Torsken.

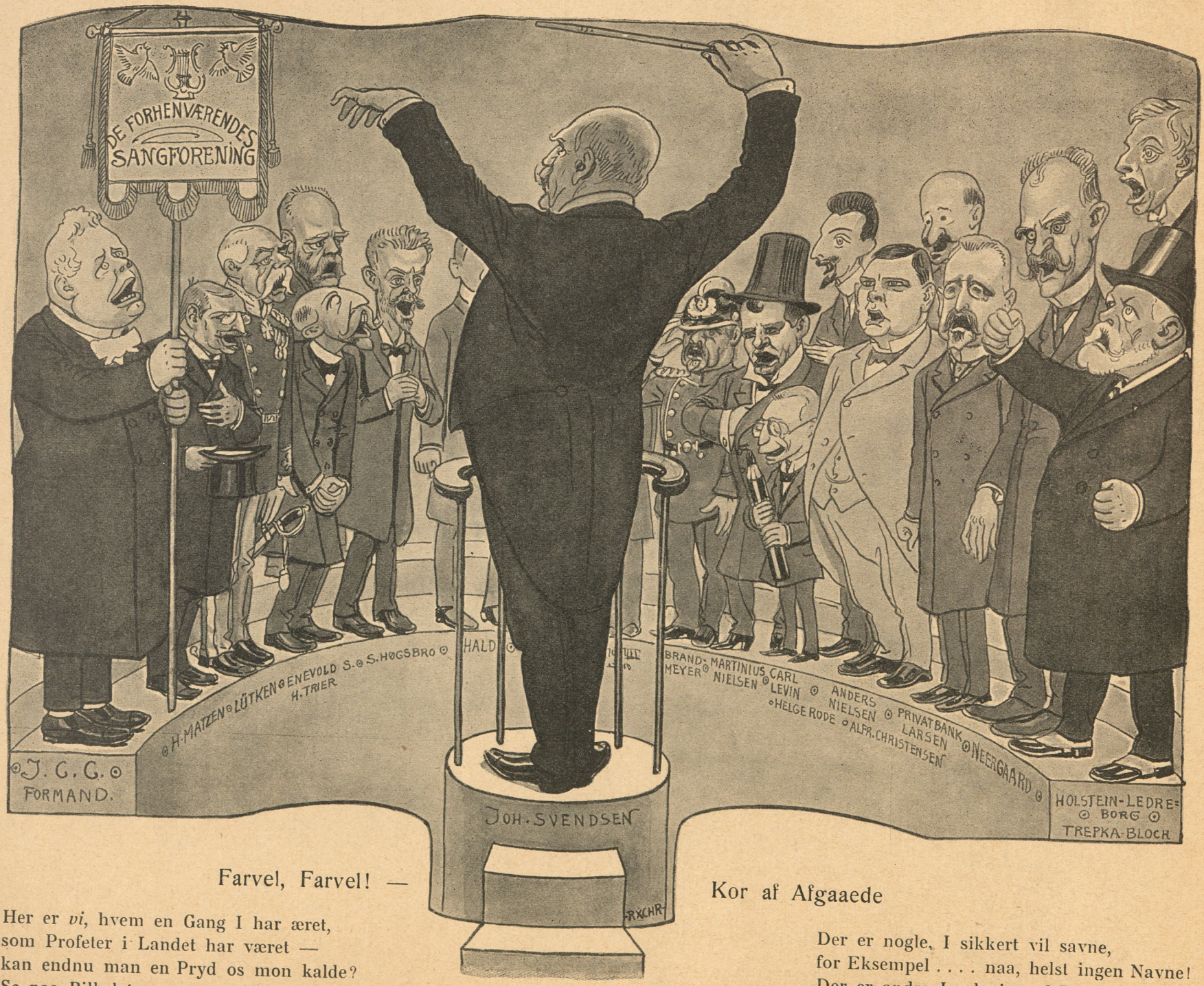

Farvel, Farvel! —

Her er *vi*, hvem en Gang I har æret,
som Profeter i Landet har været —
kan endnu man en Pryd os mon kalde?
Se paa Billedet: næppe os alle.

Kor af Afgaaede

Der er nogle, I sikkert vil savne,
for Eksempel . . . . naa, helst ingen Navne!
Der er andre I selv jog af Banen,
og den fæleste — ham gi'er I Fa'nen.

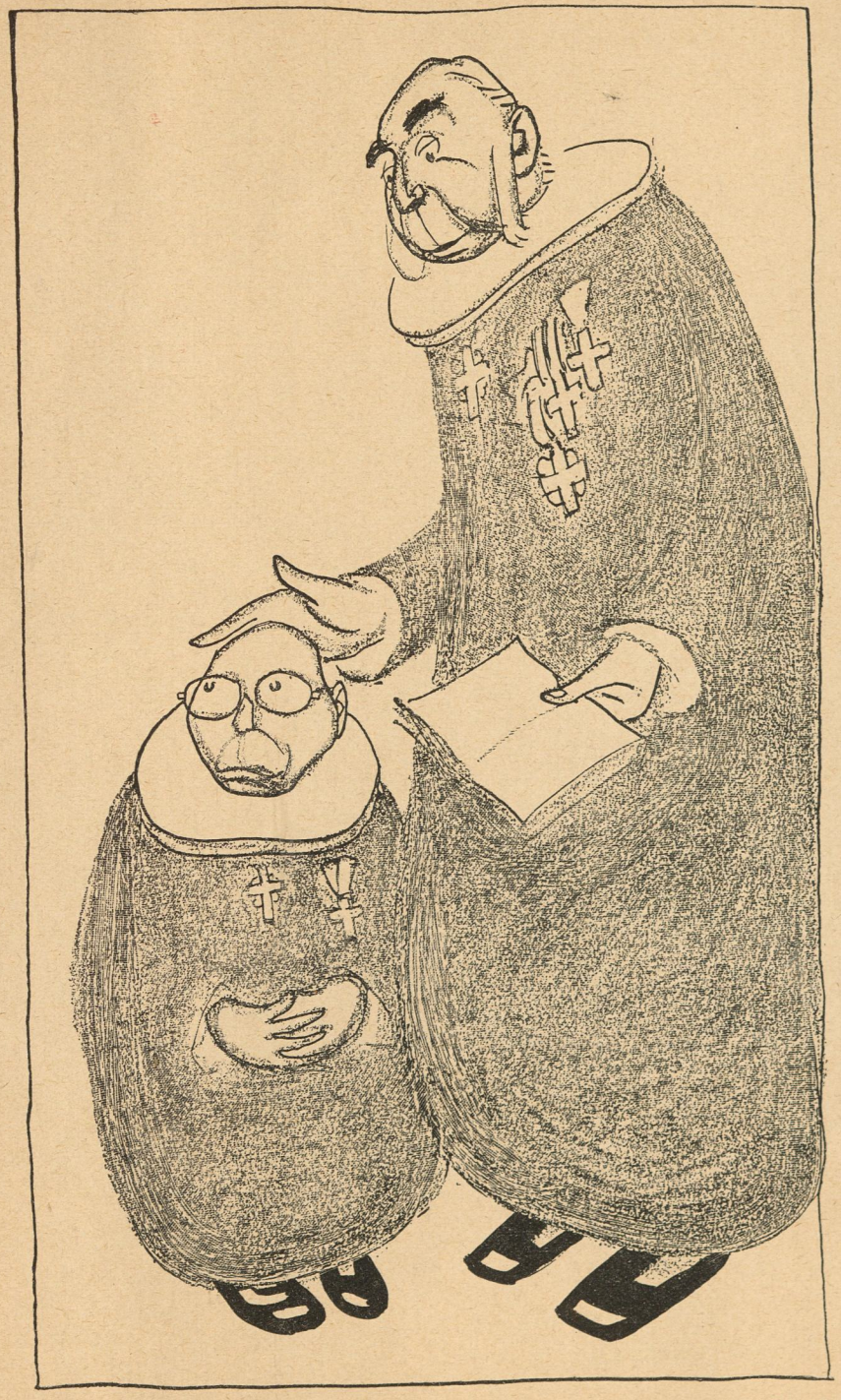

Stiftsprovst *Paulli* ordinerer *cand. theol. Peder Madsen* til Præst, hvorefter . . .

. . . Biskop *Peder Madsen* naadigt og indladende giver Foretræde til Stiftsprovst *Paulli*.

Grevens sidste Sportspræstation

En rask lille Spurt gennem Reform-Idyllen

Ledregrevens Rekord

»En Morgen jeg satte mig op i min Bil
for at hjælpe vort Venstre af Klemme —
nu har jeg s'gu gjort det, men helst de vist saa,
jeg hell're var blevet der hjemme.
I Brokker og Grus ligger Venstres Gaard —
ja Fanden skal rive og gale
mig, dersom man ikke i Hundrede Aar
om Grevens Fejde skal tale!«

Peter Fjelstrup — som Gæst

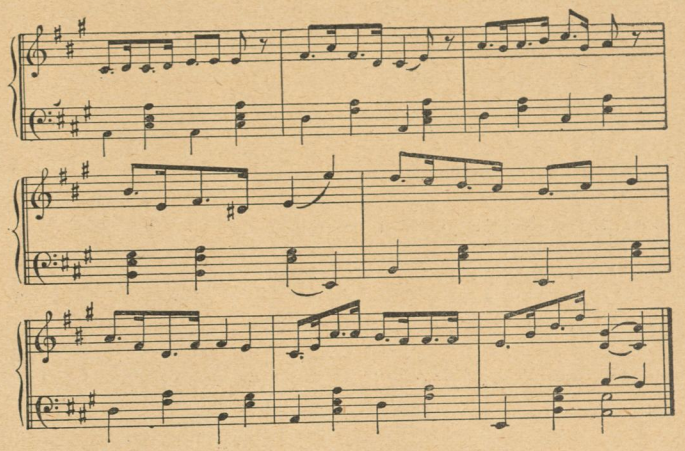

Peter gaar paa Gæsteri
rundt paa Byens Scener,
tragisk Stil og Skælmeri
han med Smag forener.
Skiftevis beundres maa
Lunet, Heltekraften —
hør nu blot, hvad han gaar paa
i Løbet af en Aften.

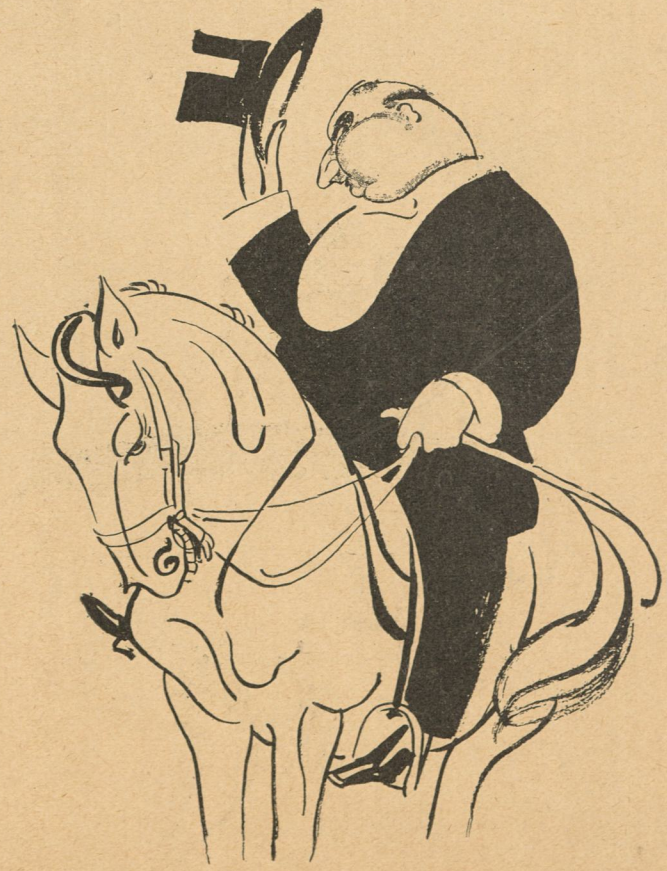

Først paa Kongens Nytorv han
sjæler som Prins *Hamlet* —
hvad ej nogen anden kan,
klarer Peter skam let.
Saa til Lindstrøm ud han maa,
ikke Spor af træt to
Bukseben han trækker paa —
saa er han *Fragoletto*.

Er hans Aften nu forbi?
Ak, hvor vil De hen, De?
Inden Klokken bliver ti
maa han jo nødvendig
ud til Becks Menageri,
hvor i hvidt og Kjole
Peter flot ta'er Kegler i
den høj're Rideskole.

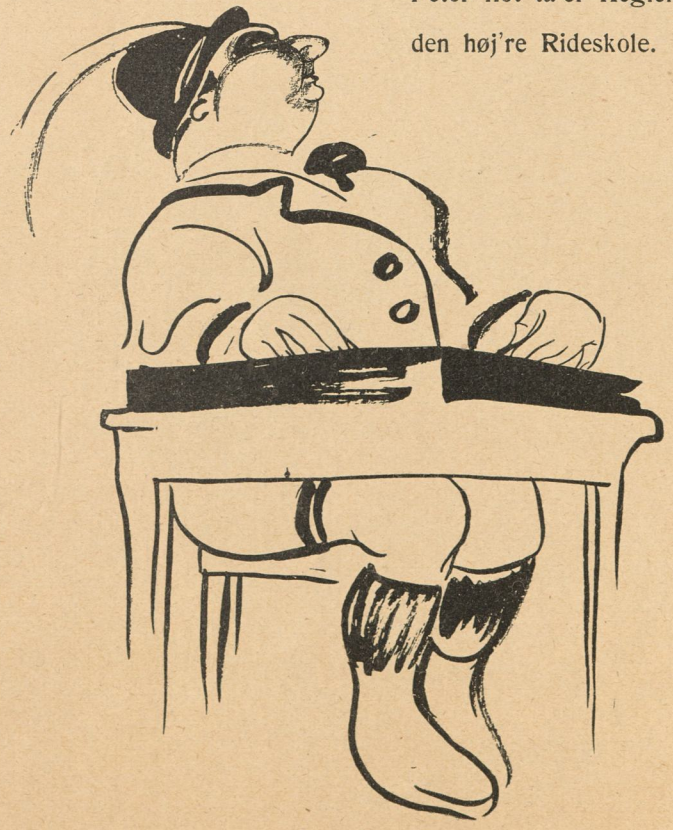

Saadan gaar, saa vidt jeg ved,
Aftenen for Peter,
Mage til Ihærdighed
vistnok aldrig set er.
Peter han er populær,
en af vore egne —
Peter her og Peter der
og Peter allevegne.

Saa en Tur til „Kisten" — jo,
han har trævlt paa Vejen,
Tyll og lyserødt Trikot
har han undernejen.
Men før Klokken elve bli'r,
ud til Fejlberg titter
han og under Jubel gi'r
en lille en paa Cither.

Hr. Gibbs af ædel Harme nyste,
da Cook fortalte sine trips,
saa dersom Cook sig faar en Buste,
saa bli'r det sikkert ej af Gibbs.

*

— Du, man kan da snart høre paa *Zahle*, at hans Faer var Skomager.
— Ja, han snakker en god Støvle.

*

Syerskerne vil nu igen have højere Løn. Min Kone siger, at det er kedeligt, for det, de syer, skulde løbe altfor meget op.

Ja, nu gi'er Christmas Picadoren,
men Glæden bliver næppe lang;
naar Kødet sejrer over Aanden,
saa gaar han selv — alt Kødets Gang.

De Sortes Galadiner i den hvide By

Aarhusudstillingens Abessiniere, der har tigget sig en Formue sammen, indbød den forarmede Komité til et Afskedsmaaltid.

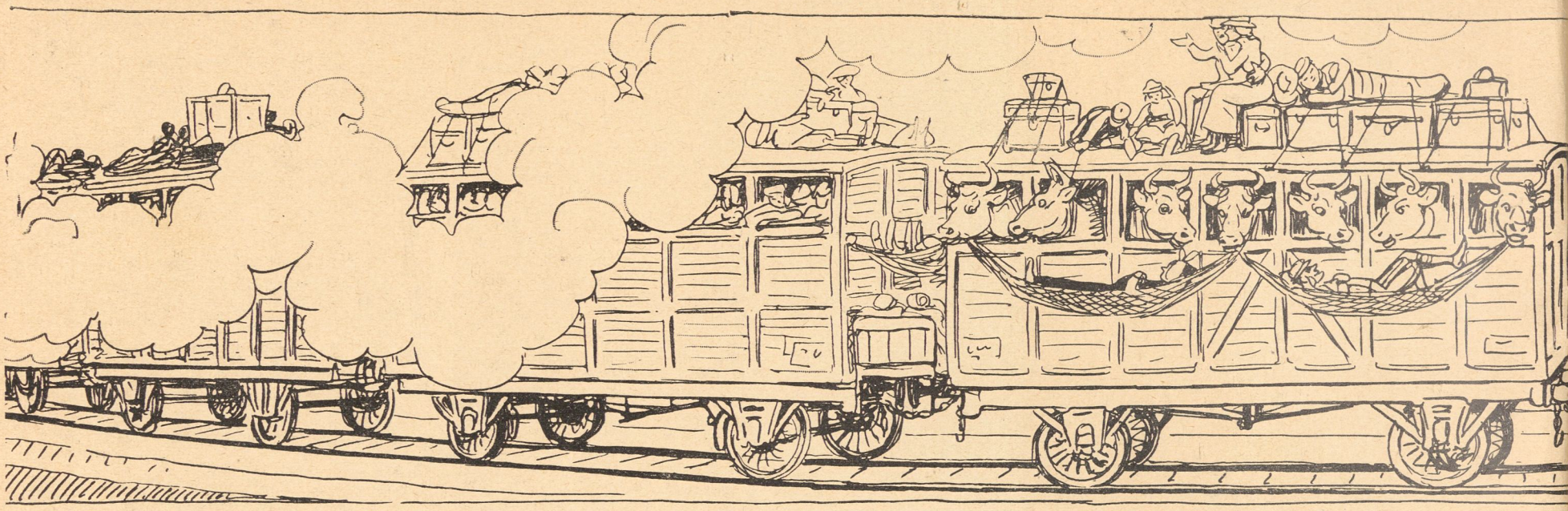

Esbjerg-

Der klages over Manglen paa Sovevogne i Englands-Ekspressen fra Esbjerg til København. Rejsende fra England og Fanø, som ønsker Soveplads, maa indrette sig som de bedst kan.

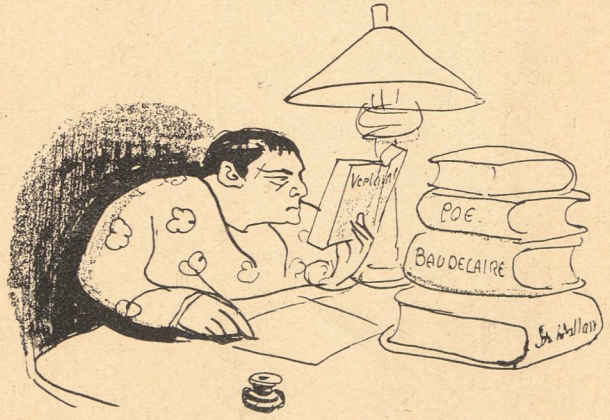

I Seraljets Have

Den Gang *Abdul Hamid* gik i
Spjældet udi Saloniki,
sa'e han: Mine yngste Koner
dem vil jeg saagu' ha' med!
Og med Resten *Muhemed*
sad tilbage, stakkels Gam-
ling —
Læser, se paa denne Sam-
ling,
si'er du ikke »uha« med?

Jeg beklager, at jeg ikke fik Lejlighed til at være Medium for den norske Tankelæser Knudsen. Det vilde have interesseret mig at se, hvilke poetiske Tanker han vilde have fundet i min Bevidsthed.

Chr. Rimestad
Digter

Det skulde De saamænd ikke ønske. Sæt han gik hen og leverede dem tilbage til den oprindelige Ejer!

Hosstaaende Tegning modtog vi fra Hr. Rasmus Christiansen, hos hvem vi havde bestilt en Tegning af Detailhandlerbankdirektøren *H. P. Hansen*. Da vi spurgte, hvad det skulde betyde, fik vi det Svar:

— Kære, De ved da nok, at H. P. Hansen staar bagved *Meyring!*

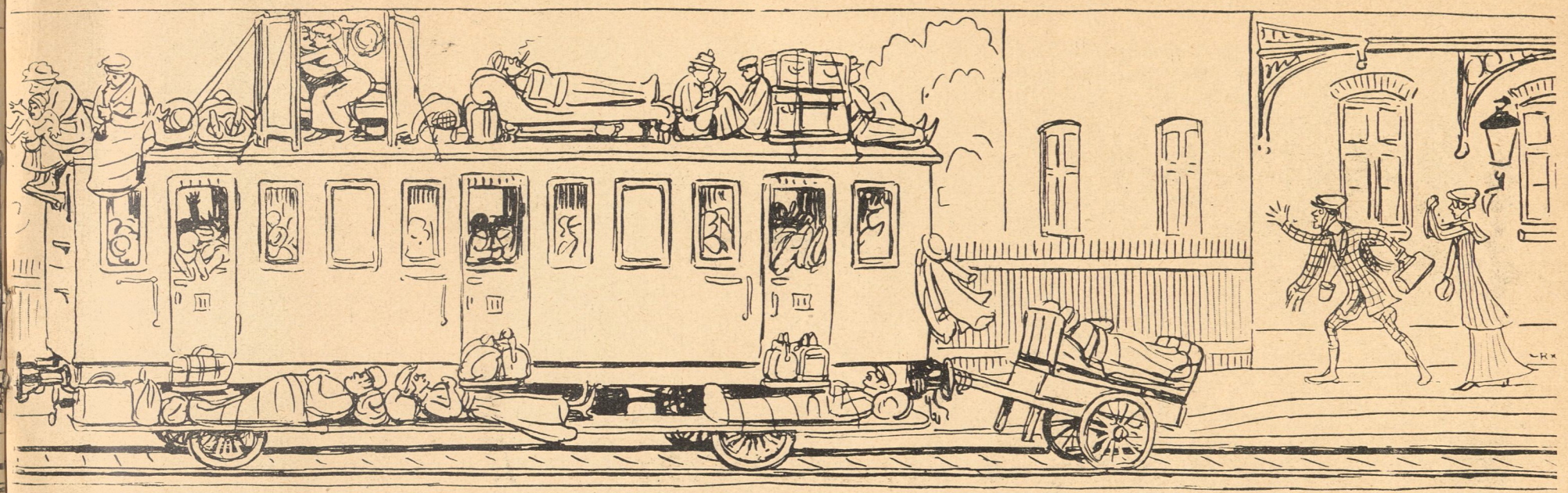

toget

Generaldirektoratet mener, at de Mennesker kan jo lade være at rejse, hvis de ikke er fornøjet med Befordringen.

Dagspressen

Man har kunnet bruge mig til Folketingsmand, man har kunnet bruge mig til Trafikminister. Saa er det dog dristigt at insinuere, at jeg pludselig skulde være bleven Idiot i det Øjeblik, jeg blev Bankdirektør.

JENSEN-SØNDERUP

Hvornaar var det da?

Folk taler saa meget om de store Oversætterhonorarer, der tjenes paa dramatiske Arbejder. Som Kommentar hertil skal jeg oplyse, at jeg paa „De Fandens Millioner" ikke tjente en Øre.

Anton Melbye

Naa, saa det var derfor, der stod »*Frit* oversat« paa Plakaten.

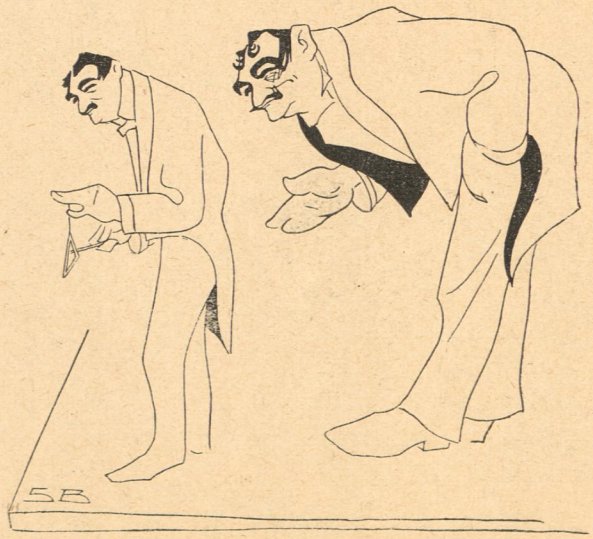

Det har været mig en Glæde at indføre min unge Søn som Musikdirektør. Jeg tror, han som musikalsk Kapacitet staar paa Højde med sin berømte Fader.

CARL GOTTSCHALKSEN

Skidt, det mærker Folk saamæn ikke, naar han bare ikke selv spiller med.

Naar man bor paa Strøget

— Det er dog Satan til Rend, her er i den sidste Tid!

Hvad Cook havde med

Netop som „Platmenagen" er ved at gaa i Trykken, kommer Nordpolsopageren Cooks Sekretær, Mr. Lonsdale, anstigende med de Cookske Dokumenter, der skal undersøges af de bekendte Polarforskere, Professorerne Høffding, Vald. Schmidt og Henrik Scharling ved Københavns Universitet. Mr. Lonsdale, der som alle Amerikanere, der kommer hertil er en ægte Type paa en Yankee, har givet os Adgang til at tage disse Bevisligheder i Øjesyn.

Som man ved, maatte Cook lade sine vigtigste Ejendele i Stikken paa forskellige nordlige Steder, dels paa Grund af Trafikforstyrrelser, dels simpelthen som Pant hos de forskellige Hotelværter, idet han havde været saa uheldig at glemme sin Portemonnæ hjemme. Denne Portemonnæ vedlægges som Bevis, da Peary har været lav nok til at benægte Rigtigheden af det nys anførte.

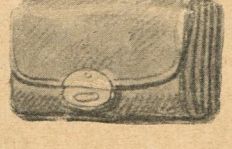

De vigtigste Bevisligheder er det dog lykkedes at fremskaffe, og de findes nedpakkede i forskellige Colli, nogle forsvarligt emballerede i Jærn. Af Indholdet fremhæver Mr. Lonsdale enkelte Ting, som vi her kortelig skal nævne.

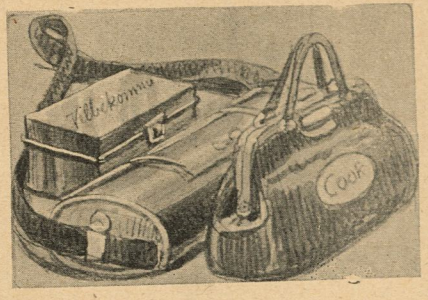

Naturligvis spiller den store Opdagers Lommebog en betydelig Rolle. Det er en ganske almindelig Lommebog, fuld af Levertran og Whiskypletter, men de Optegnelser, Cook har nedskrevet paa dens Blade, har sikkert været af den største Interesse. Desværre har Cook maattet benytte alle dens Blade til daglig Afrivning, da det lokale Blad Nordpolitiktaktak paa Grund af Snestandsning udeblev i længere Tid, og derfor er kun Bindet tilbage. Men det er ikke det uinteressanteste Bind af Cooks Optegnelser.

Idet vi forbigaar flere Genstande af mindre Interesse saasom en Bukseknap, man fandt ved Polen, men som muligvis dog ikke var hans, og et Eksemplar af „Sidste Nyt", som han bestemt fralægger sig, skal vi nævne et fuldstændigt Kostyme, saaledes som det bæres af Polar-Eskimoerne. Som bekendt er der paa Polen hverken Syd eller Nord, Øst eller Vest. Og se — her mangler netop Vesten! Kan der tænkes bedre Bevis? Af ikke ringe Interesse er en Isblok fra

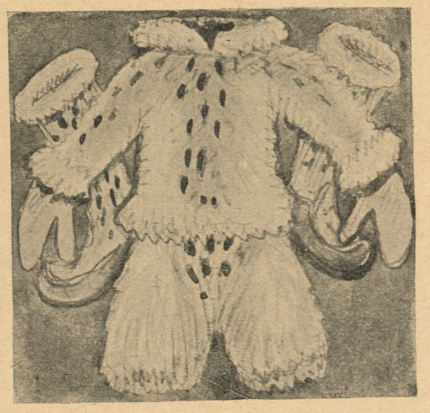

selve Polen. Den ligner ganske vist andre Isblokke, som vi er vante til at se. Men at den har holdt sig paa Rejsen lige til nu, beviser dens faste Konsistens og den vældige Kulde, der maa have frembragt den.

Et Bevis af lignende Kvalitet afgiver en lille almindelig Skosværteæske, hvis oprindelige Indhold var den sidste Menneskeføde, Cook indtog paa Slæderejsen. Den indeholder nu en Prøve paa den forfærdelig sorte Polarnat, som ruger over Nordpolen. Man tør desværre ikke aabne Æsken, da Indholdet i saa Fald selvfølgelig straks vilde fordampe. — Ved Siden af denne Æske findes en Genstand, som maaske ikke er noget direkte Bevis, men dog et Indicium af betydelige Interesse. Det er en Flaske med

Glædestaarer, som Cook udgør, da han stod paa det glædeløseste Sted paa Jorden.

Ved Siden af disse mere haandgribelige Bevisligheder findes der nu en Række andre, væsentlig af matematisk Natur. Medens Lægmandens sunde Sans lader sig tilfredsstille af det, han kan se og tage og føle paa, kræver Videnskabsmanden Beregninger og videnskabelige Dokumentationer. Der findes mærkelige Optegnelser, Regnestykker og Hieroglyfer, som kun Fagmanden fatter; men dog ogsaa enkelte, som ethvert Barn kan forstaa. Vi anfører en af Cooks Tegninger, som er udført med Sekstant, falsk Glashorisont og for Resten kun en ganske simpel Pind. Den er tegnet i Sneen og med stor Besvær ført hertil pr. Hundeslæde.

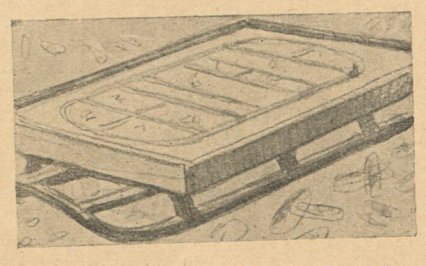

Cooks videnskabelige Kvalifikationer som Astronom viser sig paa den eklatanteste Maade ved et Uhr, som han har medført Som bekendt eksisterer der ikke Tid paa Polen, da Solens Stilling stadig er den

samme. Og nu er netop Cooks Uhr stanset præcis Kl. $2^1/_2$, det Tidspunkt, da han stod midt i Polen. At ogsaa hans

Kalender er gaaet i Staa paa den rigtige Dato, behøver vel næppe at bemærkes.

Der findes endnu mange andre Beviser, men vi skal til Slutning nøjes med den overraskende Oplysning, som hidtil har været ukendt, at der fra Knud Rasmussen i Grønland, som har ladet anstille Undersøgelser i Polardistriktet, er kommen afgørende Beviser for, at Peary slet ikke har været paa Nordpolen.

Peary paastaar jo nemlig, at han paa sin Rejse har medført en Neger. Men nu har de omstrejfende Eskimostammer ikke opdaget Spor af Negerfødder nogetsteds. Alle de Spor, man har fundet i Sneen, er hvide, og Peary kan saaledes gaa hjem og lægge sig med sin Neger.

Saaledes kan vi med Tryghed sige, at Prof. Torp ikke forgæves har svedt over at lære den latinske Tale, Prof. Gertz lavede til ham, og vort lille Folk kan være stolt af at have været det første til at modtage Nordpolens rette Opdager.

Livets Oprindelse

I Følge Nordmanden *Hoye* skal det organiske Liv oprindelig være opstaaet ved primitive erotiske Rørelser i Mineralier.

Skade, at Heine ikke vidste det. Han havde da ikke behøvet at tage sin Tilflugt til Mennesker, Pipfugle, Træer og Blomster for at give Elskoven Udtryk. Hvor ædelt og simpelt vilde ikke et saadant Digt tage sig ud:

En Flintesten staar ensom
paa Fjæld i høje Nord
den slumrer sødt, mens Sneen
sig om dens Isse snor.

Den drømmer om en Graasten,
som staar i Østerland
og keder sig og længes
som Sten kun længes kan.

Det er en ny Historie,
og dog en gammel en,
maa slige Elskovskvaler
ej røre selv en Sten?

❖ Dagens Tekst ❖

De daarlige Tider

Sladderkællingernes Verdenskongres i København

Kongressen

Der har i Sommer i al Stilhed været holdt en meget vigtig Kongres her i København — de internationale Sludrechattollers og Sladderkællingers Kongres. Man vil maaske erindre, at der i Juli var 8 Dage, i hvilke ingen af Kongressens Medlemmer havde noget offentligt at meddele om Ting, som ikke kom dem ved, — det var netop de Dage, da Kongressen afholdtes. Skønt de 8 Dages Tavshed vakte en vis Opsigt, lykkedes det dog at holde Sammenkomsten hemmelig, og først for nylig er enkelte af dens Episoder gennem Indiskretion fra et Medlems Side kommet offentligt frem. Idet vi bemærker, at vi kun for Højesterets Skranke lader os tvinge til at opgive vor Hjemmelskælling, skal vi gengive et Afsnit af Forhandlingerne.

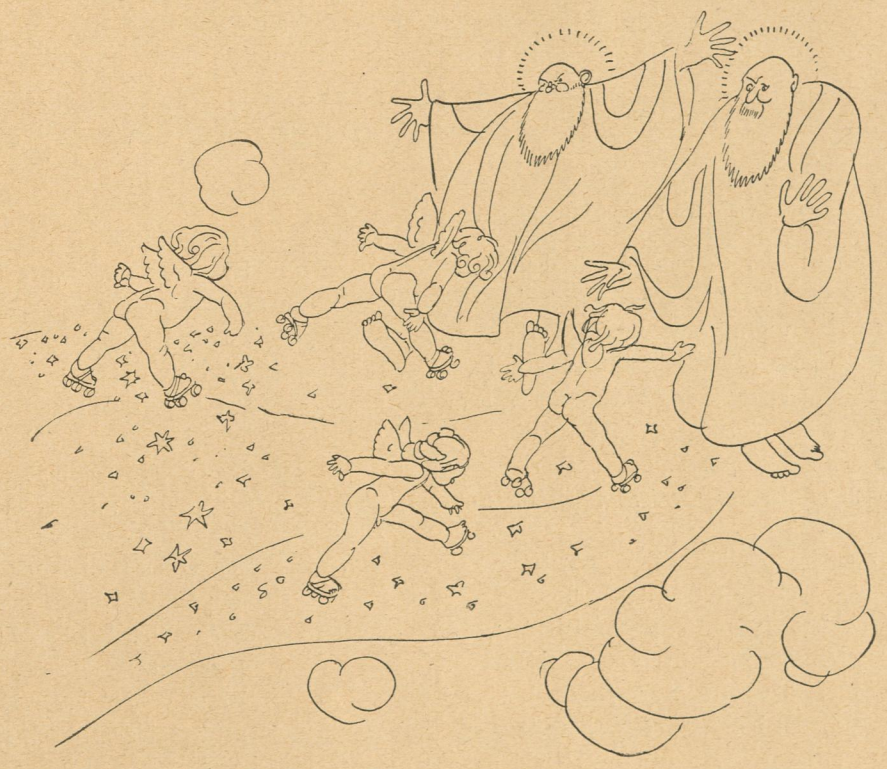

De drejede sig om det saa meget omdisputerede Problem, hvorvidt Færdsel paa Rulleskøjter skulde tillades paa den mellem Raadhuset og Brandstationen beliggende Plads, og Indlederen var Hr. *Peter Sabroe,* der hævdede, at Børnene, hvem Spørgsmaalet jo særlig gjaldt, var Fremtiden, og han krævede derfor en energisk Undersøgelse indledet imod en ældre Kapital Jespersen, som ikke havde villet vige for en rulleskøjtende Ungersvend, hvorved denne var faldet og havde stødt sit ene Knæ. Her forelaa et uhyggeligt Tilfælde af Børnemishandling.

Frk. *Ellen Key* sluttede sig til Indlederen, idet hun dog betonede, at Friheden kun burde gælde Børn af frie Ægteskaber. De, der var født i lovformeligt indgaaede Ægteskaber, havde ingen Fremtid for sig og burde derfor ikke beskyttes.

Hertil sluttede sig ogsaa Dr. *Georg Brandes* og tilføjede yderligere en interessant Undersøgelse af den Indflydelse, det vilde have haft for Goethes Ungdomsproduktion, om Rulleskøjterne havde været indført i Frankfurt, mens han var Barn. Han vilde iøvrigt protestere imod, at medens Patenter paa Rulleskøjter var beskyttet overalt i Verden, kunde man ustraffet aftrykke hans Værker paa Haïti og flere Steder i det indre Tibet, hvorved han havde tabt flere Millioner Francs.

Tolstoy slog fast, at Biblen ikke taler om Rulleskøjter. Derfor kunde der slet ikke være Tale om at indpode Børnene saadanne Kultursygdomme. Man burde vende tilbage til Naturen og spasere pænt paa sine fire Ben.

Denne Ytring kaldte *Roosevelt* frem. Han havde i det indre Afrika set — ganske vist kun paa Afstand — saavel Taagepantere som Elefanter paa Rulleskøjter, han skulde senere vedlægge sin Paastand med Fotografier. Han maatte imidlertid protestere imod, at Rulleskøjter fabrikeredes udenfor de forenede Stater.

Herpaa kunde *Wilhelm II* af Tyskland ikke høre roligt. Han var netop i Færd med at indføre Rulleskøjter i den tyske Hær, og for hvert Par, der blev taget i Brug i den øvrige Verden, vilde Tyskerne anskaffe to. Herved mente han paa bedste Maade at sikre Verdensfreden.

Størst Sensation vakte det, da den gamle Journalist *Stead* hævede sit hvide Hoved og erklærede, at Rulleskøjterne med Rette alene tilhørte England, hvilket allerede var udtrykt i den gamle Sang »*Rulle Britannia!*» Han var imidlertid villig til mod et passende Honorar til et hvilket som helst Blad at interviewe Arkimedes, Philip den Anden, Peter Tordenskjold, Richard Løvehjærte og Michelangelo gennem »Bureau Julia«, thi Spørgsmaalet var af vidtrækkende Interesse, da ogsaa i Astralplanet de mindreaarige Aander ofte gjorde Mælkevejen usikker ved deres hensynsløse Skøjterulleri.

Man vedtog at afvente nærmere Meddelelser om Resultaterne af disse Interviews; en Anmodning fra Frøken *Westenholz* om Optagelse henlagdes til senere Afgørelse, da Frøkenen endnu ikke havde blandet sig i tilstrækkelig mange Ting.

?

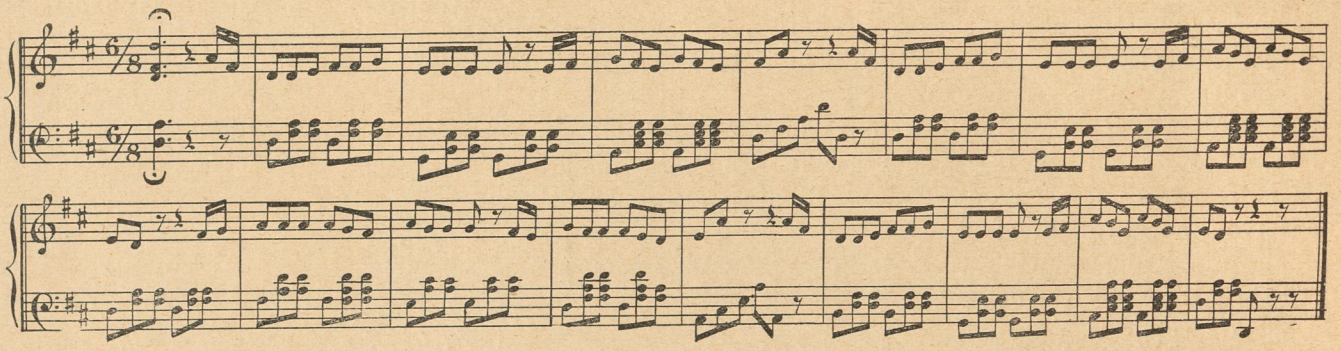

Mel.. Visen om to dejlige Flætninger.

Jeg har hørt, der skal gaa i vor dejlige By
en Grosserer Christiansen — en særlig
int'ressant Hr. Christiansen, af hvem der gaar Ry,
hvis De kender ham, sig mig det ærlig!
Der er sytten Grosserer Christiansen'er her
i Maskiner og Whisky og Sokker —
jeg er morderlig spændt, og nu spør' jeg enhver:
— Hvem af dem er *Christiansen,* for Pokker?

Ja, der spørges omkring paa hver Led og hver Kant,
Kavalleren spør' Damen i Dansen,
og Professoren spørger sin Eksaminand:
— Kan De sige mig, hvem er Christiansen?
Naar man kender Jens Kjeldsen og Levy og Cohn
og Claus L. med de yppige Lokker,
er det haardt, man skal spørge i By'n og paa Bro'n:
— Hvem er denne Christiansen, for Pokker?

Ja, hvad rejser han med, og hvad gør han vel i?
Aa, man bliver s'gu snart hypokonder!
Er det Huder og Skind — eller Galanteri —
eller Bændler og hæklede Blonder?
Jeg har søgt ham paa Børsen — dér kommer han ej —
af Grosserere dèr ellers nok er,
men man hvisker og tysser og fniser — aa nej,
hold nu op med Christiansen, for Pokker!

Gaar han meget paa Gaden? Ja, det gør han vist,
populær i vor By maa han være,
thi man snakker jo om ham fra Kælder til Kvist,
hvad man si'er? — Aa, det véd De jo, kære!
Om hans Leben und Treiben enhver véd Besked,
hvor han færdes, Alverden sig flokker —
der er bare det ene, som slet ingen ved,
det er dette: Hvem er han, for Pokker?

Han er med allevegne — paa Højtidens Da',
naar en Udstillingsmiddag serveres,
naar en Landsfaders Statue skal sløres a',
og naar kong'lige Børn konfirmeres.
Der er én jeg har set, li'saa tit jeg var med,
en, der sidder og nikker og rokker
i sin Stol og omtrent gaber Kæben af Led —
sku' det være Christiansen, for Pokker?

Han har fine Forbindelser, ja og jeg tror,
det er navnlig med ud'nlandske Firma'r,
til de største Grosser'e i Syd og i Nord
er han Onkel og Svoger og Svi'rfar.
Snart til Femthe ved Hoffet Christiansen man be'r,
thi forleden saa sa' Potentaten:
— Jeg har hørt, han er saadan en munter Grosser' —
jeg vil se den Christiansen, for .....!

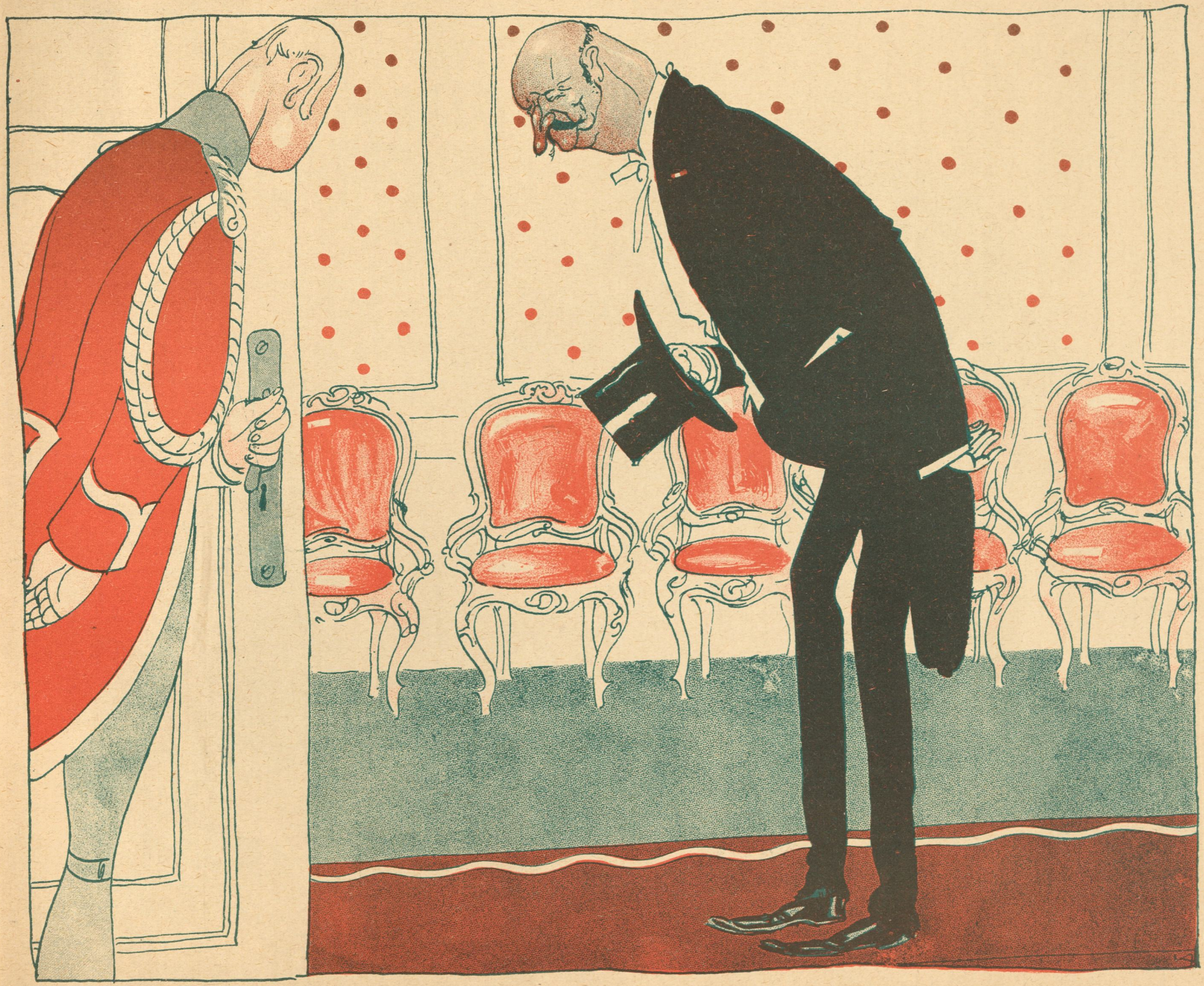

Allerhøjstsamme har udtalt Ønsket om at gøre Grosserer Christiansens Bekendtskab.

Professor Ehlers tager i »Dannebrog« Afstand fra Alberti — saa langt Rebet er.

Aubade

Du banked paa en Morgenstund, jeg sad ved min Kaffekop —
jeg troede, det var min Husvært og lukkede ikke op.

Jeg troede, det var min Husvært, der kom og vilde ha' Leje —
saa var det den eneste Kvinde, jeg gærne gad elske og eje.

Saa var det den eneste Kvinde, jeg havde Haab om at faa —
o dumme Nutzmeyer-Kiersholm, den Kvinde lod du gaa!

Carl Kiersnutz-Hornmeyer

Nocturne

Blegt blinker Bølgens giftigt-grønne Øje
mod mine Blikkes saftigt-syge Værken,
og Maanen staar saa rødgul i det høje . . .
en gulrød Ost paa Himlens blaa Tallerken!

Som slanke Slangers slimet-blanke Slesken,
som sære, sorte Snoges sagte Snigen
Nat nærmer sig . . . i Løvet høres Hvisken,
nu bli'r det tyst — det lettede, sa' Pigen.

Nyd Nuet nu, nu — nu skal Nuet nydes!
Døv Dyden, du, thi død er ikkun Dyden,
faar Snue du, nuvel, lad Næsen snydes,
snart stunder til din Snudes sidste Snyden!

Kaj Møller-Griis

Øjet

Dit Øje er grønt,
og det glider gesvindt
dybt ned i mit Væsen
som grøn Absinth.

Dit Øje er hvidt
som en rød Pæon —
det skriger imod mig
som en gul Citron!

Dit Øje er alting,
blot ikke blaat —
dit Øje er tørt,
mens mit er vaadt.

Tag Øjet væk —
jeg vil ha' det fjærnet,
thi ellers tilsidst
bli'r det strivret og tærnet.

Mogens Glente

Kilden

Kilden plasker i den lille Park —
Solen skinner, Træerne de suse,
Faaret bræger paa den lille Mark,
Tomr'en tømrer, Mur'en bygger Huse!

Plask, du lille Kilde, i din Kumme,
ej min syge Sjæl du læske kan,
pladsked du endda med Sjus, du grumme!
ak men o! Du plasker kun med Vand!

Jeg vil digte, mens de andre drikker.
nynne paa en sorgfuld Melodi!
Fire Krus jeg slaar hos min Forligger,
er han fjollet, kanske hele ti.

Harald Krage

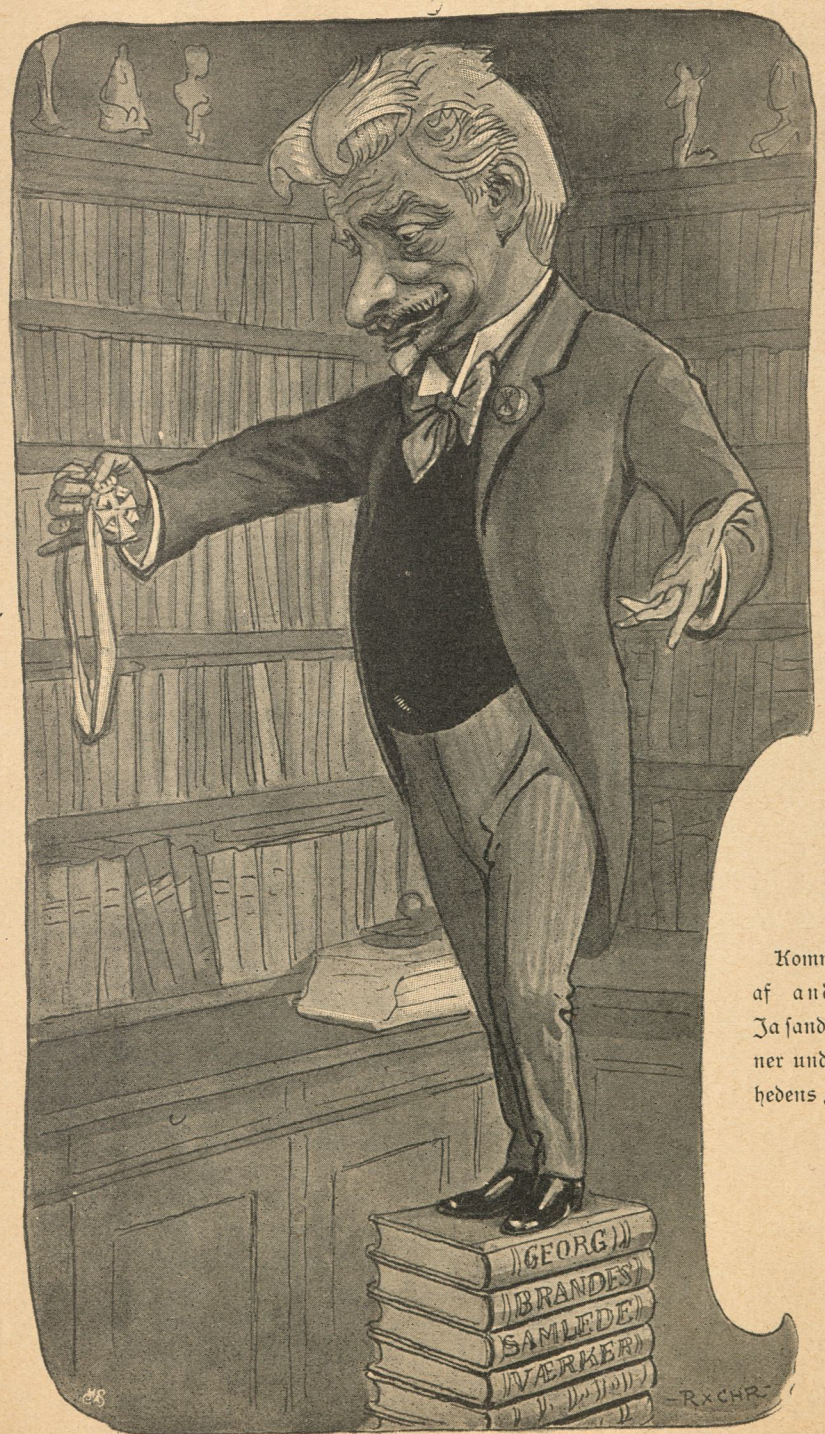

Kommandør — af anden Grad! Ja sandelig, vi stønner under Smaalighedens Forbandelse!

Den politiske Talescene

Der har i Aar været en Rift som aldrig før om Billetter til Folketingets Tilhørerloger, og Finansudvalget har derfor gjort Finansministeren opmærksom paa det meningsløse i, at Tingets store Gallaforestillinger er aldeles gratis.

Navnlig i saa knappe Tider som disse bør Staten ikke lade nogen Indtægtskilde gaa fra sig. Finansminister *Brandes,* der jo er en gammel Teatermand, tænker derfor ogsaa paa at udvide Tilhørerpladserne og forlange en passende Entrée.

Til saadanne Forestillinger som Indbringelse af Mistillidsvota, Fremsættelse af radikale Programmer eller Forslag om Rigsretsanklage vil Tilskuerpladsen i Folketinget sikkert med Lethed kunne faa alt udsolgt til dobbelt Pris. Selvfølgelig vil det være nødvendigt at gentage de Forestillinger, der gør særlig Lykke. Folketinget har jo allerede mange udmærkede Farcer paa Repertoiret, og i vanskeligere Tider vil Huset altid kunne fyldes ved ekstraordinære Midler, f. Eks. Gæsteoptræden af Frk. *Westenholz,* Afskedsforestilling for Hr. *Holstein-Ledreborg* eller Benefice for Hr. *Jensen Sønderup.*

Med Iværksættelsen af disse Planer vil Spørgsmaalet om *Talescenen* i Virkeligheden være løst, og Statskassen vil kunne gøre Regning paa en betydelig aarlig Indtægt samtidig med, at Folketingets Medlemmer vil kunne gøre Regning paa en lignende Popularitet som den, Skuespillerne nyder, hvad de jo nok kan trænge til.

Prinsessen: — Aa, jeg var saa bange for, at Tyven skulde have taget mine Skilser. Men det har han dog ikke været dumdristig nok til.

Kammerjunkeren: — Dristig nok maaske, men ikke dum nok.

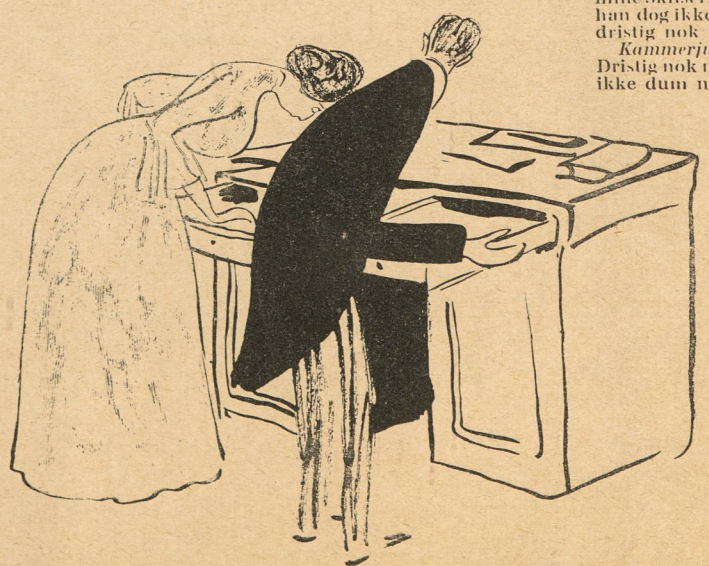

Naar Personalet slaar op med Lindstrøm — og Lindstrøm slaar op for Personalet.

Hvilken Blamage for en Dame som mig at skulle redde mig fra en Ildebrand uden en Trævl paa Kroppen.

Fru Ewans
fhv. Grevinde

Naa, Herregud, De stammer da oprindelig fra en *Bar*.

En aandfuld Redaktør

Mr. *William Stead*, den berømte engelske Spiritistredaktør, har dannet sig den Specialitet gennem sit »Bureau Julia« at interviewe afdøde Aander om deres Stilling til Nutidens Spørgsmaal.

Hr. Stead er nu i Færd med at starte et Blad, hvis Medlemmer udelukkende skal være Folk, der er døde for mindst 20 Aar siden. Kun de aller yngste Reportere og Bydrengene kan til Nød tages af yngre Aargange. De politiske Ledere vil blive skrevet skiftevis af *Gladstone* og *Salisbury* og Teaterkritiken vil blive lagt i Hænderne paa afdøde Hr. *Kean*.

Desværre er man endnu ikke naaet saa vidt, at man kan lade Bladet sætte og trykke og omdele af Aander. Det vilde jo i alle Tilfælde være det billigste og nemmeste, men dels frygter man, at de typografiske Fagforeninger vil protestere, dels er det jo ikke givet, at f. Eks. Hr. *Gutenberg* vil være Mand for at tumle de indviklede Sættemaskiner og Marinonipresser.

I mit kolossalt storslaaede Jubilæumsnummer, til hvilke flere Tusind Forfattere og Kunstnere bidrog, har jeg anvist Vejen for et virkelig moderne illustreret Blad, og jeg tror, at Publikum er mig taknemmelig for denne Anvisning.

V. THULSTRUP, Redaktør

Derimod venter Bidragyderne endnu med Længsel paa en *Anvisning*.

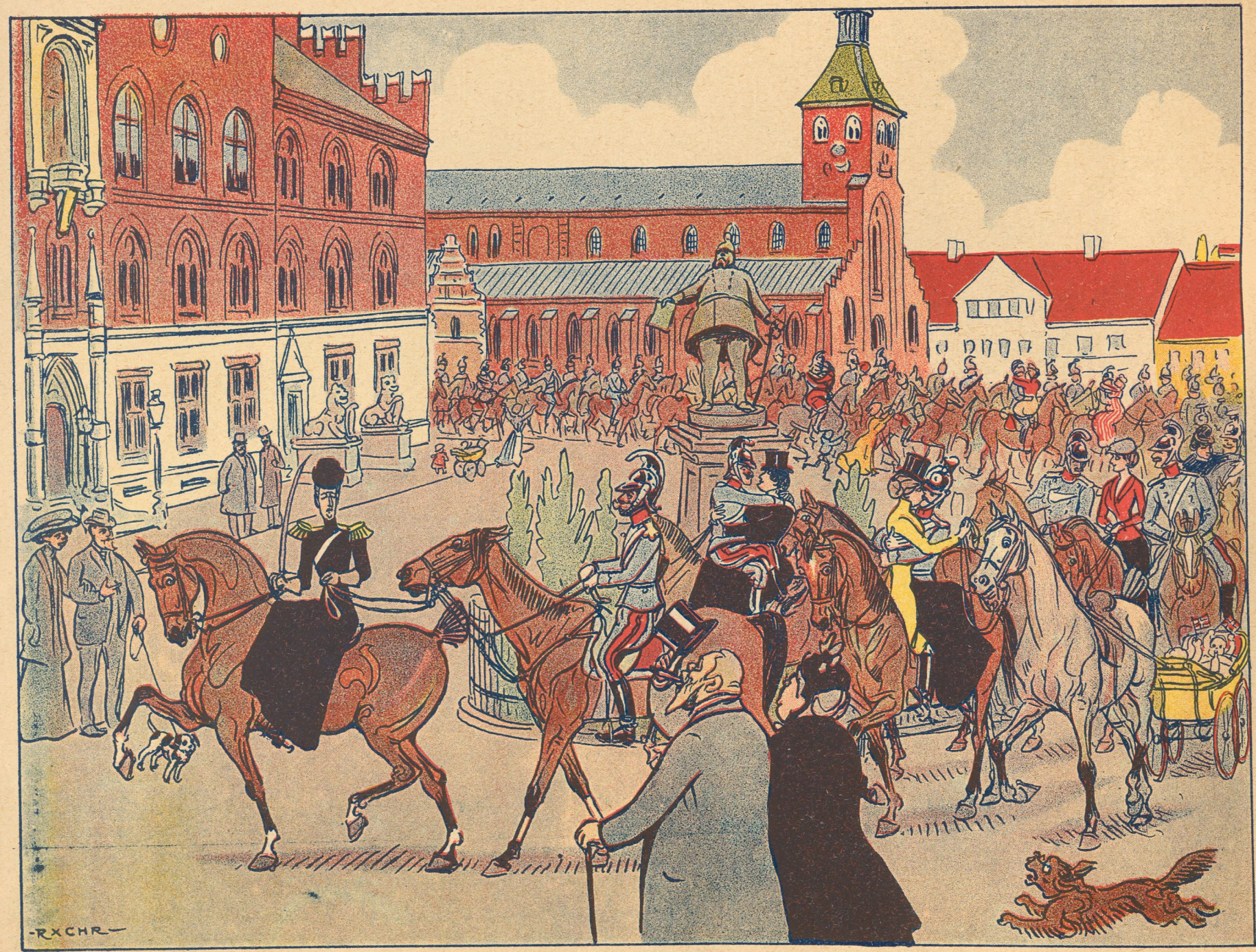

Skørteregimentet

Naar de Odense Dragoner drager hjem.

Zahle til Eftermiddagsmøde i Rigsdagen

Regeringschefen forelægger Programmet og Fruen stenograferer.

Zahle til Aftenmøde i Holbergsgade

Der tælles op til Vask og Manden skriver Vaskeseddel.

Er det ikke en sjofel Krig, Antisocialisterne satte i Gang imod mig? Tør nogen benægte, at jeg har god Forstand paa Fattigpleje?

P. KNUDSEN
Borgmester

I hvert Fald har De vist, at De har god Forstand paa *Alderdomsforsørgelse.*

Jeg skulde saamænd gærne, hvis det stod til mig, give efter for mine Modstandere og trække mig tilbage. Naar man i en Narrække har staaet paa den Post, hvor jeg staar, kan man nok blive træt.

Lyngsie

Ja oprigtig talt, trænger De ikke til at *sidde* lidt?

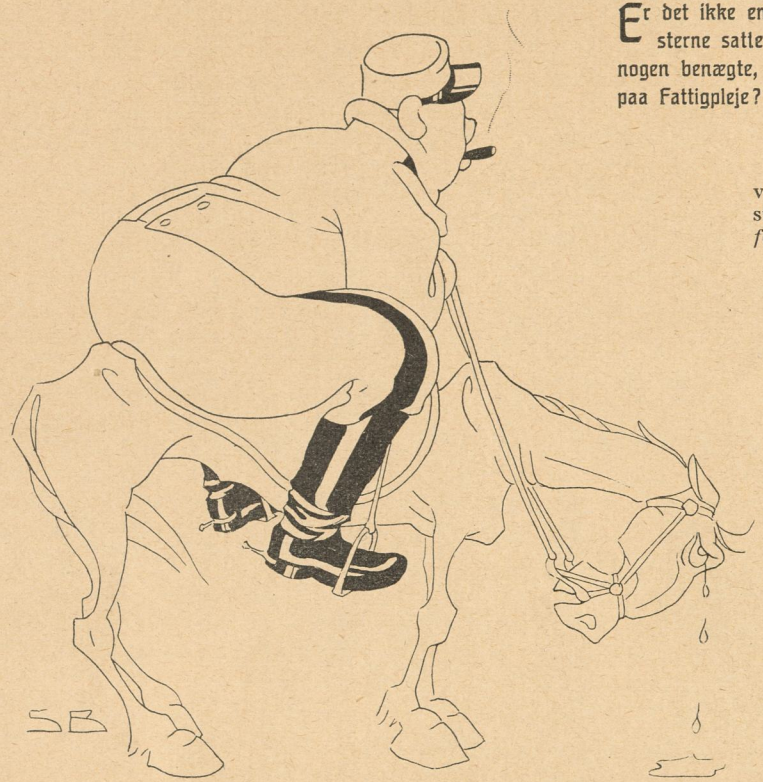

Naar Officersgagen sættes op og Foderpengene ned

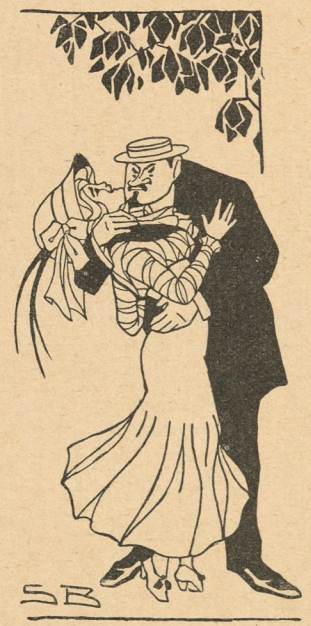

— Skammer du dig ikke, Terese, at lade dig kysse midt i Tivoli af en ubekendt Herre?

— Ubekendt Herre? Du tager fejl, han er tværtimod en meget bekendt Herre!

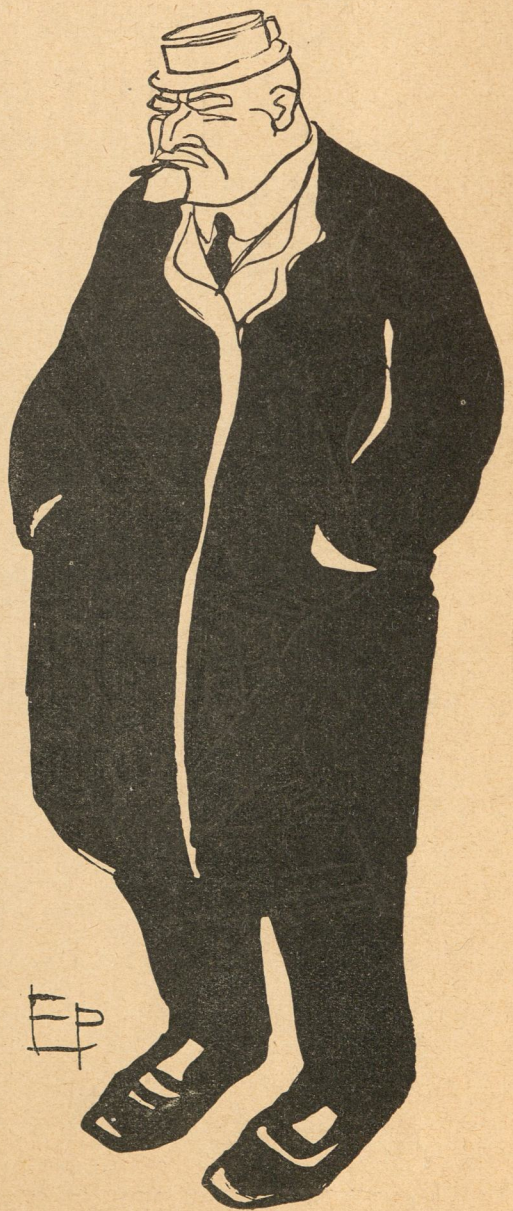

Nok er jeg beskeden, men jeg kunde dog nok lide at slaa fast, at det egentlig er mig, der har opdaget »Nordpolen«.

ORLA BOCK
Redaktør-Fotograf

Aa, det er vel igen en af Deres sædvanlige *Plader.*

J. C.: — Sover Du, Peder?
P. Th.: — Næ, jeg tænker paa en Tale.
J. C.: — Næh hør — saa maa du vist hellere sove.

*

Fregatten „Jylland“ solgt er, man
fortæller, det er *Holtermann*
fra Kiel, en saare stolter Mand,
som er Konsortiets Oldermand.
Med Eigil sine Volter han
har slaaet, deraf stolt er han,
Naar Eigil faar en Pjolter, han
forlæller os om Holtermann.

Vort Oplag

Der er næppe Tvivl om, at vore Læsere vil sætte Pris paa at faa Underretning om vort Oplags Størrelse; det vil altid være dem en Trøst i Lidelsen at erfare, hvor mange Lidelsesfæller, de har Verden over.

Vi maa imidlertid her ikke lade os nøje med de tørre Ciffre; dels vil saadanne Tal som dem, hvorom her er Tale slet ikke kunne rummes i en menneskelig Hjærne af Normalstørrelse; dels — og navnlig — har det ikke været os muligt i Verdens største Skriftstøberier at opdrive saa store Tal som dem, her er Tale om. Og selv om det var lykkedes os, vilde vore almindelige Færger ikke kunne transportere Tal af saadanne Dimensioner.

Vi nødes altsaa til at tage vor Tilflugt til billedlige Fremstillinger, som ogsaa giver langt tydeligere Begreber om de Størrelser her er Tale om.

Tager man alle Platmenager for i Aar og lægger dem ved Siden af hinanden, vil de danne en Række, der naar fra Valby til Mars, tilbage igen til Valby og derfra et godt Stykke ud paa den anden Side af Glostrup. Hvis man foretrækker at lægge dem ovenpaa hinanden, hvad for Eksempel Boghandlerne gærne gør af Pladshensyn, vil man kunne bygge en Stabel saa høj som Vægterspiret paa Nikolaj vilde have været, hvis der havde været Raad til at bygge det, men saa maa man have nogen til at holde paa Stabelen, ellers vælter den. Og naar man er kommen saa vidt, har man endnu saa mange Platmenager tilbage, at alle Soldater i Europas Hære samt Frivilligt Drengeforbund kan faa hver sit Eksemplar.

Hvis man tænker sig al den blaa Farve, som er medgaaet til Platmenagen, fyldt i Tønder og disse Tønder stillet ved Siden af hverandre med 3 Meters Mellemrum, da vilde en Automobil, som Juleaften startede fra den første Tønde med en Fart af 4 Mil i Timen, først naa til den sidste Tønde Fastelavnsmandag 1914, og der vilde til denne Fart medgaa saa meget Benzin, at man dermed kunde tage alle Pletter af samtlige Albertis Medskyldige.

Tænker du dig, kære Læser — hvis du da overhovedet efter det sidste Tankeeksperiment endnu er i Stand til at tænke — Platmenagens hele Oplag ladet i almindelige Undervandsbaade af Mellemstørrelse, og disse Undervandsbaade paa en Gang stak i Søen, da vilde Vandet i Øresund derved stige til en saadan Højde, at de Millioner, en dansk Justitsminister vilde være i Stand til at snyde for ved 10 Timers dagligt Arbejde i tre Menneskealdre, vilde forslaa som en Draabe i Havet til Forsørgelse af Enker og Faderløse efter alle de Svenskere, der vilde drukne i den ved nævnte Undervandsflaades Stabelafløbning frembragte Oversvømmelse.

Tydeligere og mere slaaende kan Platmenagens kolossale Oplag næppe anskueliggøres.

Det følger af sig selv, at Fremstillingen af saadanne Oplag ikke lader sig udføre hverken paa én eller to Maaneder. Det første Ark af nærværende Aargang blev saaledes allerede paabegyndt i Aaret 1898, og Forfattere og Tegnere er allerede nu i Gang med at lægge Planer til Platmenagen for 1929. At det desuagtet stadig lykkes os at være saa aktuelle, at vi endog undertiden medtager Ting. der slet ikke er sket endnu, men først vil ske om et Par Aar, vidner atter om de kæmpemæssige aandelige Kræfter, der er i Gang, hvor Platmenagen bliver til.

Tænker vi os alle Platmenagens Læsere samlede paa en stor Slette — — — nej, nu maa vi holde op, Fantasien løber løbsk. Saadanne Sletter findes ikke udenfor Sahara.

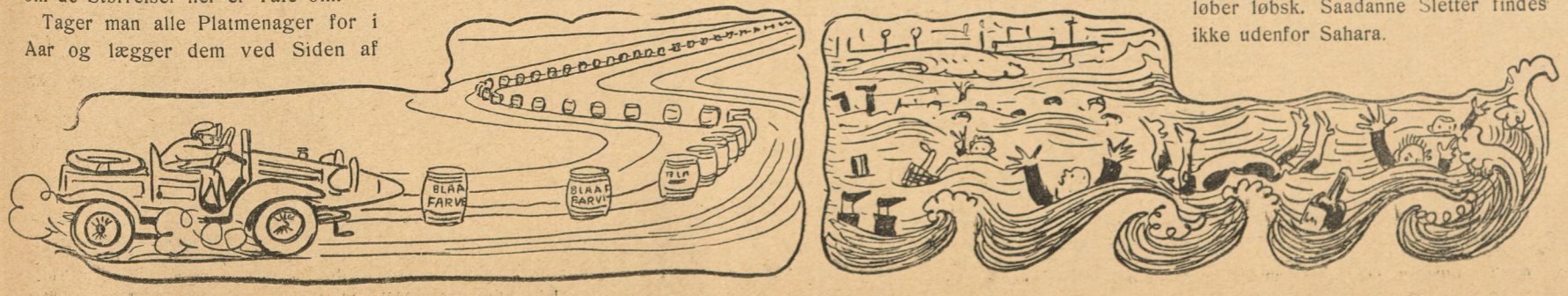

Da Anna vandt den store Gevinst

Anna var ked af København. Nu havde hun i Løbet af kun et Aar været saa uheldig at have 4 forskellige Pladser, men det maa siges til Annas Ros, at hun ikke selv var Skyld i, at hun saa ofte havde maattet skifte Kondition. Man kunde dog ikke med Rimelighed forlange, at hun det ene Sted roligt skulde finde sig i at halvsulte, det andet Sted tvinges til at opholde sig i et lille elendigt, mørkt og koldt Trapperum, der gik under Benævnelsen Pigekammer, og hvor der ikke engang var en Kakkelovn.

Det var da en naturlig Sag, at Anna var bleven ked af Livet i København. Nu skulde det have en Ende med denne Skiften Konditioner. Og resolut, som Anna var, gik hun hen til Fæstemanden og lod sig fæste til Gaardejer Lars Ravn i Sandløse. Nu vilde hun paa Landet.

Anna var ikke vant til at rejse og led som Følge heraf af den ikke ualmindelige Rejsefeber den Aften, hun skulde med Toget. Skønt Toget først skulde gaa lidt over 8, stillede hun allerede Kl. 7 paa Stationen sammenmed Bybudet, der kørte hendes Kommode.

Billethullet var ikke engang aabent endnu, da Anna kom, og da hun havde betalt Bybudet de akkorderede 50 Øre, stod hun ganske ene og hjælpeløs og vidste ikke, hvad hun skulde faa Tiden til at gaa med.

Der var lige Tid til at slaa et lille Slag hen forbi Tivoli og Wivel for at tage en sidste Afsked med de kendte Steder.

Og det gjorde Anna. Hun kiggede ind gennem Tivoliporten og tænkte paa den Aften, da hun havde været derinde med Marie og Maries Broder, der var Garder, og med Garderens Ven, som hun egenlig havde syntes saa godt om, skønt hun saamænd nu ikke engang vidste, hvad han hed. Hun huskede bare, at han havde fortalt hende, at hans Far var Gaardmand, og at han havde en flot Moustache, og at han havde trykket hende lidt haardere, end det maaske strængt taget var nødvendigt, da de havde danset et Sted, hvor der var en uhyre Trængsel, og hvor alle Folk gik og kylede smaa Stumper Papir i Ansigtet paa hinanden.

Paa Vejen over til Stationen kom Anna forbi Centralpavillonen, og halvt i Tanker læste hun den store røde Inskription „Landbrugslotteriet“, og i Vinduet saa' hun, at der hang en Del Lodsedler og en Plakat, hvorpaa der stod: $^1/_1$ Seddel 1,10, $^1/_2$ Seddel 60 Øre.

Saa fik Anna en Idé. „Hvad om jeg prøvede Lykken i Lotteriet og spenderede den Krone, jeg vilde have drukket Chokolade for, paa en Seddel?“ sagde Anna til sig selv.

Og saa gik Anna ind og forlangte en hel Seddel. „Er der noget bestemt Nummer eller Tal, De ønsker lille Frøken?“ spurgte Ekspedienten og smilede venligt ved Synet af Annas friske, røde Kinder og blanke, blaa Øjne.

Det havde Anna slet ikke tænkt paa, men saa kom hun rent uvilkaarligt til at tænke paa den Aften, hun havde været i Tivoli med den kønne Gaardmandssøn, og hun huskede, at det var den 15. August, Tivolis Fødselsdag.

„Ja, har De et Nummer med „15“ i“, sagde hun saa.

„Det har vi sikkert“, sagde Ekspedienten, og han bladede en Bunke Sedler igennem. „Jo, her skal De se, her er et Nummer, der baade begynder med 15 og ender med 15. De skal se, det vil De sikkert vinde paa“.

Saa betalte Anna sin Seddel og skyndte sig over paa Stationen. Og da hun saa, at der ikke var mere end et Kvarter til, at Toget skulde gaa, saa løb hun saa stærkt, hun kunde. Hun fik i en Fart købt sig sin Billet, fik sin Kommode indskreven, og da hun endelig sad i Toget, var hun meget forbavset over, at det endnu varede adskillige Minutter, inden Toget gik.

Det var sent paa Aftenen, da Anna kom til Sandløse. Der var ingen paa Stationen for at tage imod hende, men af Stationspersonalet fik hun at vide, hvor Lars Ravns Gaard laa.

Da hun efter et Kvarters Gang kom til Gaarden, var alle Beboerne allerede gaaet i Seng. Kun Malkepigen, med hvem hun skulde dele Værelse, var oppe, og da hverken denne eller Anna var oplagt til megen Passiar, gik de straks i Seng.

Anna var helt forbavset over at se, saa stor og velholdt Gaarden var. Med sine grundmurede Længer og det statelige Stuehus lignede det jo en lille Herregaard.

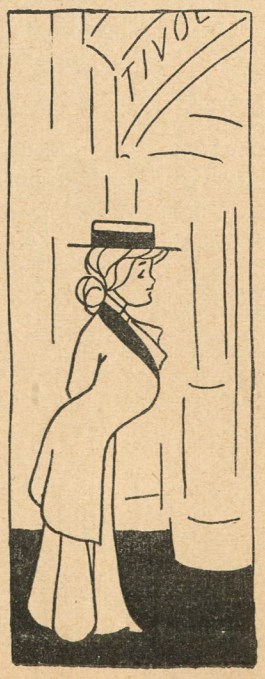

Mens Anna nu gik og fejede og støvede af, hørte hun pludselig bag ved sig en Stemme sige „Godmorgen“. Det var Gaardmanden, Lars Ravn, der var kommen ind, uden at Anna havde hørt det. Da Anna vendte sig om, var hun lige ved at tabe Kosten af bare Overraskelse. Hvem stod for hende andre end Maries og Garderens Ven, ham, hun havde været sammen med i Tivoli, og som havde danset saa dejligt med hende.

Anna vidste ikke rigtig, om hun skulde være glad eller ked af dette, men det gik dog snart op for hende, at der jo egenlig ikke var nogen Grund til at være ked af, at hun kendte sin Husbond. Det var jo netop ham, hun havde tænkt paa, da hun om Aftenen forlod Københavnh.

Mellem Anna og Lars opstod der efterhaanden et varmt Venskab, som sikkert vilde have udviklet sig til noget mere, hvis Anna ikke havde været en pæn og fornuftig Pige. Hver Gang Lars Ravn forsøgte Tilnærmelser, blev han rolig, men bestemt afvist. Det bidrog naturligvis kun til, at han blev mere og mere opsat paa at blive Kæreste med Pigen.

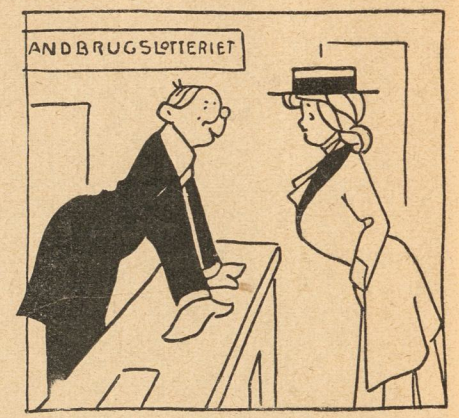

Anna vilde have været fuldkommen lykkelig, hvis hun ikke paa den sidste Tid havde mærket, at der var noget, der trykkede Lars Ravn. Han blev mere og mere tavs ogindesluttet. Ja, undertiden var han baade gnaven og urimelig.

Saa var det en Aften — efter Nadver — at Lars Ravn tog sin Hat paa for at gaa en Tur, efter at han havde været mere tavs og indesluttet end nogensinde før. Da han stod i Døren, vendte han sig imidlertid om og spurgte Anna, om hun ikke havde Lyst til at gaa med.

Lars Ravn gik længe uden at sige noget, men endelig brød han Tavsheden. „Der er en Ting, jeg vil tale med Dig om, Anna“, begyndte han. „Som Du nok har kunnet mærke, har jeg fattet Godhed for Dig og vilde gerne have haft Dig til Kæreste. Naar Du ikke har villet indlade Dig med mig, saa har det kun bidraget til, at jeg er kommen til at holde endnu mere af Dig, og jeg har derfor tænkt paa i al Ærbarhed at spørge Dig, om Du ikke vilde være min Kone“.

Her gjorde Lars Ravn et Ophold, og lille Annas Hjerte bankede og hamrede, som om hendes Bryst skulde sprænges. „Hvad mon der nu kommer?“ tænkte hun. „Mon han ikke vil blive ved? Har jeg gjort noget, som han er bleven vred over, og vil han derfor ikke have mig mere? Mon han ikke véd, hvor meget jeg holder af ham, og at jeg ikke har noget højere Ønske end at blive hans? Hvad mon han vil sige, hvis jeg faldt ham om Halsen og sagde til ham, at jeg holdt mere af ham end af noget andet Menneske, og hvis han absolut ikke vilde gifte sig med mig, saa kunde han tage mig, som jeg gaar og staar? Jeg mærker jo dog, at jeg ikke længere kan stritte imod“.

Efter at have taget nogle dybe Drag af Piben, begyndte Lars Ravn igen: „Der er imidlertid, som Du maaske har kunnet mærke, noget, der trykker mig i den senere Tid. Det er ikke noget, der saadan er kommen lige paa engang. Sagen er nemlig den, at jeg, trods alt Slid og Slæb, og skønt jeg har gjort alt, hvad der var muligt for at holde mig oppe og redde mit Fædrenehjem fra Undergang og Ruin, nu sidder saadan i det, at jeg ikke kan se nogen Redning. Det vil kun være et Tidsspørgsmaal, naar Gaarden kommer til Auktion, og jeg

maa gaa fra Hus og Hjem. Under saadanne Omstændigheder kan Du nok forstaa, at jeg ikke kan tænke paa at gifte mig og binde en anden til mig. Jeg maa endog raade Dig til snarest muligt at søge Dig en anden Kondition".

Anna blev saa bleg som en kalket Væg. Benene rystede under hende, og hun mærkede, at Graaden stod hende i Halsen, særlig fordi hun kunde høre, at Lars Ravn ogsaa var tyk i Mælet og maatte kæmpe haardt for ikke at give sin Sorg og Fortvivlelse Luft. Hvad kunde det nu nytte, om Anna forsikrede ham, at det ikke var hans Gaard og hans Penge, hun var forelsket i, men i ham selv. At hun meget hellere vilde tage ham nu, da de stod lige, og at hun intet højere Ønske havde end at staa Last og Brast med ham og hjælpe ham til at danne et nyt Hjem. Nej, det gik da aldrig an at fortælle ham noget saadant nu, da han havde saa alvorlige Ting at tænke paa.

Anna sagde derfor ingenting om sin store Kærlighed. Hun kunde slet ikke tale af Frygt for Graaden, der stadig sad og lurede i Halsen paa hende. Det var først, da de var kommen tilbage til Gaarden, at hun lige akkurat kunde faa fremstammet, at hun gerne vilde have Lov til at blive saa længe paa Gaarden, som muligt, selv om hun skulde tjene for ingenting.

„Du er en god lille Pige", sagde Lars Ravn blot. „Bliv saa længe Du har Lyst. Din Smule Løn bliver der vel altid Udvej for. Og nu Godnat".

Saa gik Lars Ravn til sit, og Anna til sit, men Anna laa hele Natten og græd, som om hendes Hjærte skulde briste.

Der gik nu nogle Dage, hvor Anna og Lars kun talte lidt sammen. Ja, Lars undgik hende ligefrem efter den Aften.

Nogle Dage efter stod de dog sammen udenfor Gaarden og tyndede Roer ud. Ingen af dem talte, førend Anna sagde: „Der kommer Postbudet", og følgende en pludselig Indskydelse, lagde hun til: „Mon han ikke kommer med gode Nyheder. Det er den 15de i Dag, samme Dato, som jeg første Gang traf Dig". Lars saa op og smilede svagt ved at høre, at Anna kunde huske Datoen for deres første Møde.

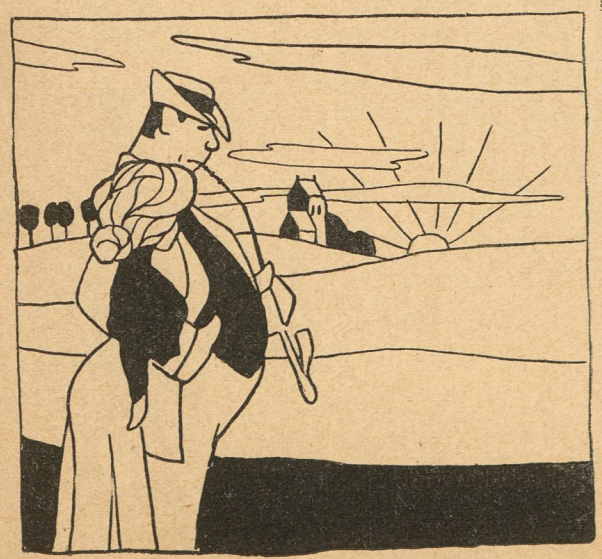

Postbudet var imidlertid kommen hen til dem og havde afleveret et Brev til hver af dem. Anna saa, at Lars blev bleg, da han læste Brevets Firmanavn, og at hans Hænder rystede, mens han aabnede Konvolutten, og hun glemte helt sit eget Brev. Lars læste langsomt Brevet. Saa lod han Hovedet synke, og Anna saa, at hans Læber skælvede. „Nu er det forbi", sagde han saa. „Du fik ikke Ret lille Anna i Din Tro paa, at Posten bragte noget glædeligt. Det er forbi — helt forbi!" Og pludselig sank den store stærke Mand helt sammen i Krampegraad. Forbi — forbi, hulkede han og kunde ikke faa andre Ord frem.

Det var mere, end Anna kunde bære. Ogsaa hun brast i Graad, og hun gik hen og lagde Armene om hans Hals, fortalte ham, hvor meget hun holdt af ham, at hun aldrig havde elsket nogen anden end ham, og hun tiggede og bad ham om dog at sige hende, hvad der var i Vejen.

Endelig kom Lars saa meget til sig selv, at han kunde fortælle hende, at Brevet havde indeholdt Meddelelse om, at han havde faaet 40,000 Kr. sagt op i Gaarden og tillige om, at hans Ansøgning om en ny Prioritet var bleven afslaaet. Han kunde ikke faa mere end omkring det halve. Gaarden vilde nu blive solgt ved offenlig Auktion med det allerførste.

Anna søgte at trøste ham det bedste, hun kunde, Hun fortalte ham, at hun nu, da han var fattig, holdt ti Gange mere af ham end før.

Lars Ravn klappede hende paa de vaade Kinder, mens han saa hende ind i Øjet, og han fortalte hende, at hun var den sødeste og kæreste lille Pige i hele Verden, og at det var ham en stor Trøst i Sorgen, at han nu vidste, hvor meget hun holdt af ham. De maatte nu begynde paa et nyt Liv og arbejde forfra. Saa kom der vel nok bedre Tider for dem. Under alt dette havde Anna fuldstændig glemt sit eget Brev. Hun havde set, at det var fra Landbrugslotteriet, og hun tænkte, at det var en af de sædvanlige Fornyelser, der var Tale om. Endelig tog hun og aabnede Brevet og begyndte at læse, men hun var ikke kommen ret langt, førend hun lod Brevet falde og udstødte et højt Skrig, „Lars, Lars", fik hun kun sagt, og saa faldt hun halvt afmægtig om i Armene paa ham.

„Men hvad er der dog, hvad er der dog i Vejen med Dig, lille Anna!"

„Aa Lars! Ikke forbi — forbi — ikke forbi! Vi er reddet — frelst, vi er ikke forbi!" fremstammede hun helt ude af sig selv, og saa brød hun ud i konvulsivisk Graad og klyngede sig krampagtig op til Lars.

Lars forstod ikke et Ord af det hele. Han stod blot og klappede og beroligede Pigen, og det var først, da hun kom saa meget til sig selv, at hun kunde faa sagt, „Brevet, tag Brevet!" at det gik op for ham, at der maatte være meddelt noget særligt i det Brev. Han bukkede sig ned. tog det op og læste følgende:

Frøken Anna Johansen!

Lotteriet har herved den Glæde at meddele Dem, at Deres Lodseddel No. 15.15 i Dag til Morgen er udkommen med den største Gevinst til Værdi 70,000 Kr. Som De af vedlagte Prospekt vil se, kan De for dette Beløb erholde alle Slags Landbrugsprodukter og Landejendomme indenfor det vundne Beløb, ligesom De kan anvende Gevinsten til Indfrielse af Prioritetsgæld i Deres egen Ejendom.

Lars Ravn stod aldeles maalløs og stirrede paa Brevet. Endelig fik han sagt „Til Lykke lille Anna! Nu er det nok Dig, der er bleven rig."

Det varede noget, inden Anna kunde faa gjort Lars Ravn begribeligt, at det ikke var hende, men dem begge to, der var blevne rige. Paa alle hans Indvendinger og Betænkeligheder svarede hun blot, at de var bleven enige om at slaa deres Pjalter sammen for faa Minutter siden, da de troede, at de begge to var fattige.

„Nu kan det ikke hjælpe, at Du bagefter vil snyde mig og bryde Aftalen," sagde hun smilende gennem Taarerne.

Saa blev det, som Anna sagde. Ved Hjælp af hendes store Gevinst købte hun Gaarden og fik Prioritetsforholdene ordnet paa en saadan Maade, at hun kom til at sidde skyldfri paa sin Gaard, og der var næppe gaaet to Maanede, før Anna og Lars var det lykkeligste Ægtepar i hele Sandløse Sogn.

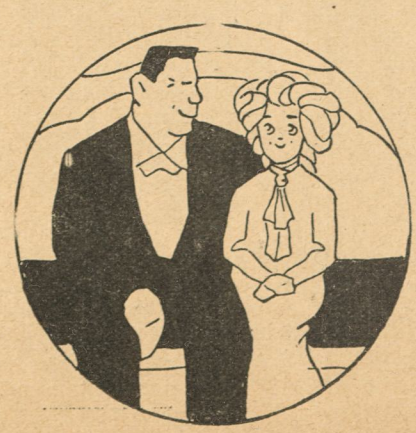

— Hvor Du har travlt, kære Veninde.

— Ja, Du kan jo se Børnene er vokset fra deres Tøj fra i Efteraaret, det er siden vi er begyndt at spise »Phønix Rugbrød«*)

*) Paase at Brødet er stemplet PHØNIX RENSYRET RUGBRØD i Overskorpen.

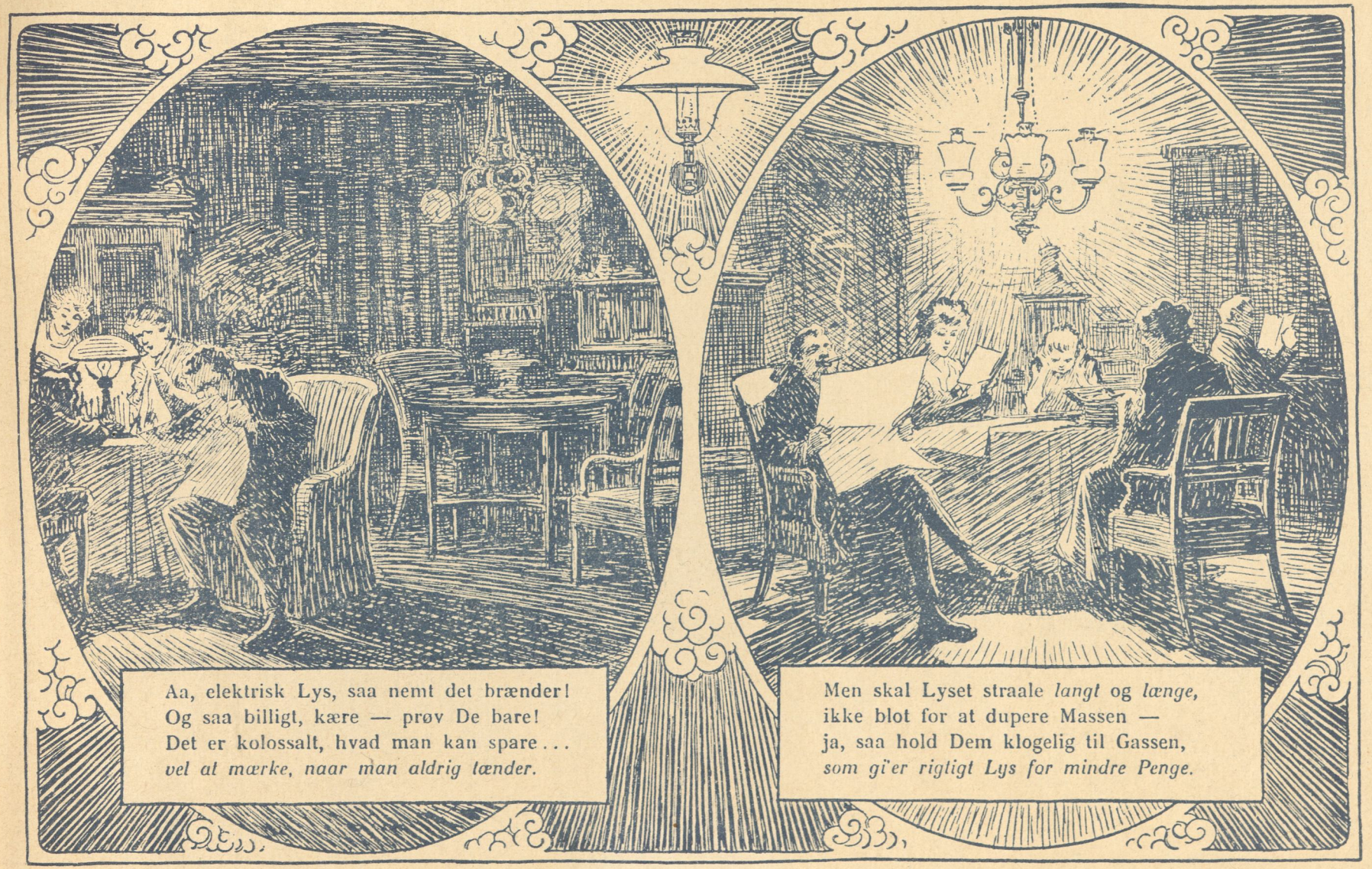

Aa, elektrisk Lys, saa nemt det brænder!
Og saa billigt, kære — prøv De bare!
Det er kolossalt, hvad man kan spare...
vel at mærke, naar man aldrig tænder.

Men skal Lyset straale *langt* og *længe,*
ikke blot for at dupere Massen —
ja, saa hold Dem klogelig til Gassen,
som gi'er rigtigt Lys for mindre Penge.

KØBENHAVNSK AFTENLIV

Tegning af H. E. Melchior

DET NY TEATERS RESTAURANT

VILH. BØRGES EFTF. I TABL.

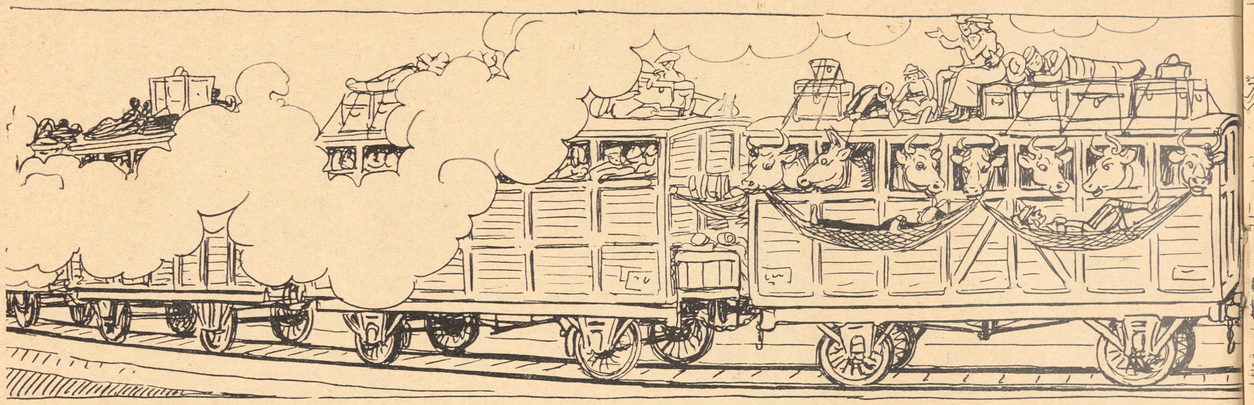

I Seraljets Have

Den Gang *Abdul Hamid*
gik i
Spjældet udi Saloniki,
sa'e han: Mine yngste Koner
dem vil jeg saagu' ha' med!
Og med Resten *Muhemed*
sad tilbage, stakkels Gam-
ling —
Læser, se paa denne Sam-
ling,
si'er du ikke »uha« med?

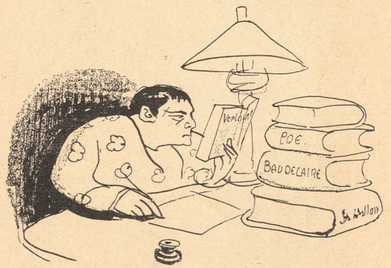

Jeg beklager, at jeg ikke fik Lejlighed til at være Medium for den norske Taskelæser Knudsen. Det vilde have interesseret mig at se, hvilke poetiske Tanker han vilde have fundet i min Bevidsthed.

Chr. Rimestad
Digter

Det skulde De saamænd ikke ønske. Sæt han gik hen og leverede dem tilbage til den oprindelige Ejer!

Esbjerg-toget

Der klages over Manglen paa Sovevogne i Englands-Ekspressen fra Esbjerg til København. Rejsende fra England og Fanø, som ønsker Soveplads, maa indrette sig som de bedst kan.

Generaldirektoratet mener, at de Mennesker kan jo lade være at rejse, hvis de ikke er fornøjet med Befordringen.

Dagspressen

Hosstaaende Tegning modtog vi fra Hr. Rasmus Christiansen, hos hvem vi havde bestilt en Tegning af Detailhandlerbankdirektøren *H. P. Hansen*. Da vi spurgte, hvad det skulde betyde, fik vi det Svar:

— Kære, De ved da nok, at H. P. Hansen staar bagved *Meyring!*

Man har kunnet bruge mig til Folketingsmand, man har kunnet bruge mig til Trafikminister. Saa er det dog dristigt at insinuere, at jeg pludselig skulde være bleven Idiot i det Øjeblik, jeg blev Bankdirektor.

JENSEN-SØNDERUP

Hvornaar var det da?

Folk taler saa meget om de store Oversætterhonorarer, der tjenes paa dramatiske Arbejder. Som Kommentar hertil skal jeg oplyse, at jeg paa „De Fandens Millioner" ikke tjente en Øre.

Anton Melbye

Naa, saa det var derfor, der stod »*Frit* oversat« paa Plakaten.

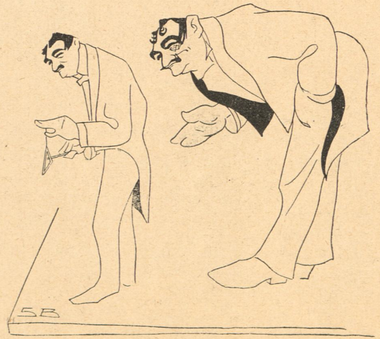

Det har været mig en Glæde at indføre min unge Søn som Musikdirektør. Jeg tror, han som musikalsk Kapacitet staar paa Højde med sin berømte Fader.

CARL GOTTSCHALKSEN

Skidt, det mærker Folk saamæn ikke, naar han bare ikke selv spiller med.